

"Există o singură şcoală a literaturii - cea a talentului."
Vladimir Nabokov

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

***IUNIE* 2022**

Mausoleul Mateiaș

Simbol sfânt ce amintește de viteji cu sânge rece,
Legământul cu deviza că „pe-aicea nu se trece”.
Un omagiu de cinstire bravilor noștri ostași,
Ce-au căzut pentru-ntregire la poale de Mateiaș.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE

METALOPLASTIE

CONSTANTIN SAMOILĂ

rubrica președintelui

Adrian Mitroi
Președinte al L.S.R.filiala Argeș

AVATAR

Nici nu a trecut bine „pandemia” și iată că am fost, imediat, „blagosloviți” cu o nouă temă apocaliptică, temă care, pe lângă calitatea de a fi o acțiune cât se poate de reală, ca și cea de a-ți ridica părul de pe cap (unora), mai are și proprietatea de a te transforma într-un anxios autentic, dar mai ales irecuperabil. Se poate spune că inamicul necunoscut și invizibil a făcut loc, aproape instantaneu, inamicului cunoscut și vizibil. Un singur termen a rămas neschimbat în ecuația respectivă: sentimentul de teamă, panică, sentiment indus în ambele situații, cazuri și care se va continua (cred eu) și după terminarea actului al doilea al tragicomediei la care suntem obligați să fim nu numai spectatori, ci, din păcate, și actori. După cum se vede deja, am început să ne confruntăm cu un regres economic major, iar cei care depind de supermarket vor suferi de foame.

Obișnuiam ca la întrebarea pusă de soția mea, despre revenirea la „normalitate”, să dau următorul răspuns: „Draga mea, trebuie să înțelegi faptul că ingineria genetică face parte din domeniile științifice foarte lucrative, deci foarte căutate și, datorită progreselor rapide (investițiile private), vor apărea, ca pe bandă rulantă, noi inamici biologici microscopici.”. Acum am înțeles că răspunsul meu era incomplet. În același timp am mai înțeles un concept, termen, pe care îl foloseam fără să știu mare lucru despre el: **război hibrid**. De fapt, bătălia este susținută pe toate planurile: teatrul de operațiuni (sol, aer, apă), economic, mediatic, sanitar, politic, diplomatic, religios, chiar sportiv și cultural (!!). Exemple? Sportivii ruși nu au fost admiși, de către Comitetul Olimpic, să evolueze în cadrul Jocurilor Olimpice de iarnă desfășurate în China. În condițiile actuale, mare parte din fondurile alocate pentru cultură este clar că sunt redistribuite pentru înarmare și, să fim serioși, câți dintre demnitari mai fac, astăzi, lobby pentru educație și cultură, atâta timp cât investițiile pentru înarmare aduc profituri ilegale uriașe. Ce vremuri trăim!

Fenomenul de dispariție, instantă, a bolii covid 19, face parte din bogata recuzită, plină de hocus-pocusuri, deținută de păpușarii aflați în spatele cortinei. Vă spun sincer că nu știu cui trebuie să i se acorde premiul Nobel pentru medicină, tovarășului Putin sau... altcuiva. Îi felicit sincer și din tot sufletul pe cei care s-au injectat, dar trebuie să le atrag atenția și asupra faptului că această acțiune consimțită de către domniile lor nu a avut rostul de a eradica pandemia. Sigur, se vor supăra pe mine și îmi vor striga (în gura mare) că tocmai acordul lor a stat la baza dispariției bolii. Dragii mei prieteni injectați! Mă văd nevoit, obligat chiar, să vă aduc la cunoștință două aspecte absolut reale, aspecte care dacă nu vă vor convinge despre inutilitatea gestului dumneavoastră în ceea ce privește influența „vaccinului” asupra virusului, mă va convinge pe mine despre modul dumneavoastră de a gândi. Primul aspect: o mutație genetică apărută pe cale naturală nu se răspândește atât de rapid în mulțimea-numărul imens de indivizi (virusuri) care fac parte din specia respectivă, astfel încât să permită apariția unor noi proprietăți ale virusurilor respective, proprietăți care să determine, aproape instantaneu, dispariția siptomatologiei consecutive vechilor proprietăți (cele care provocau boala covid 19). Al doilea aspect: dacă ar fi să aveți dreptate în ceea ce privește contribuția acceptului dumneavoastră („vaccinare”) la eradicarea „pandemiei”, ce ne facem cu acele multe state din lumea arabă, cu multe state din orientul îndepărtat, cu africanii, adică exact zonele mai sărace care nu au avut fondurile necesare pentru a cumpăra „produsele biologice” clamate că ar „apăra” sănătatea și viața cetățenilor? Conform previziunilor și propagandei apocaliptice pro-pandemice și pro-vacciniste (nu agreez ultimul termen) acceptate și de către dumneavoastră, la ora actuală acele regiuni ar trebui să fie aproape sau chiar depopulate. Ia încercați să călătoriți prin zonele respective. Veți avea surpriza să constatați că oamenii sunt bine-merci, tocmai datorită imunității naturale și/sau a rezistenței naturale la boală. Sincer, nu știu (ba știu dar vă las pe

dumneavoastră să alegeți, obiectiv, dacă este posibil) care situație credeți că este mai benefică pentru sănătate și mai lucrativă din punct de vedere economic: să nu te îndatorezi cumpărând produse netestate, pentru care nimeni nu își asumă nicio responsabilitate, știind că, la nivel mondial, boala face (statistica afirmă acest fapt) victime cam câte fac virozele respiratorii clasice sau să rămâi, după „vaccinare”, cu zeci de milioane de doze care, pe lângă că nu le mai poți folosi datorită depășirii termenului de valabilitate, mai trebuie să plătești, în afară de prețul lor, și sumele aferente distrugerii acestora? Deh! Au uitat că noi, românii suntem conservatori, credincioși și inteligenți.

Așa cum ne-a fost prezentată cu ajutorul mijloacelor mass-media, conflagrația nou apărută pe harta lumii este burdușită de măceluri umane, diplomatice, mediatice, fiecare dintre beligeranți susținând că celălalt este de vină și, deci, trebuie pedepsit exemplar. A apărut un nou termen-concept care face parte din arta decepției: **„acțiuni desfășurate sub steag fals”.** Adică, un fel de „ba tu ești de vină; ba tu!”, între adulții care se dovedesc a nu fi devenit și nici măcar nu au tendința de a deveni maturi sau între cei care au interese în desfășurarea perpetuă a acestui joc murdar. Trebuie să înțelegem că printre adevărurile dezvăluite, se minte și/sau se spun adevăruri trunchiate și de o parte și de cealaltă. Scopul, principal este, încă, nedeclarat (chiar dacă este cunoscut), dar, sigur unul dintre scopurile adiacente este acela de a despărți și a împărăți (nu împărți). Televiziunea se luptă cu internetul; rușii (plus prietenii) se bat cu ucraineenii (plus prietenii); diplomațții vorbesc (cam de pomană); bisericile iau atitudine și se roagă (sper să nu fie de pomană); armele și echipamentele militare din est se înfruntă cu cele din vest; se fac, desfac și/sau refac alianțe de conjunctură, de toate tipurile... Un haos foarte bine organizat. Cine are de câștigat din toată această nebunie? Asta nu pot sau nu doresc să vă spun. Vă spun, doar, cine are de pierdut. Ca totdeauna, noi, oamenii de rând, „talpa țării”, „opinca”, cei care duc greul, cei care pot îndura pierderi de vieți omenești (copii, frați, nepoți, părinți, prieteni), cei ce pot îndura pierderi economice care pot fi totale (case, terenuri, mașini, conturi, mâncare, apă etc), cei care pot îndura pierderea sănătății sau a vieții fără a-și pierde speranța în credință și în puterea-ajutorul divinului. Sunt sigur că, datorită acțiunilor conducătorilor statului ucrainean și, chiar, datorită acțiunilor personale, ucraineenii refugiați în și prin România nu au crezut că vor fi primiți așa cum au fost (vezi Ungaria), la trecerea graniței românești. Ați văzut reacțiile lor pline de surpriză și recunoștință. Ați văzut cum mulțumeau, cu ochii în lacrimi, românilor, pentru faptul că i-au primit și pentru modul în care au fost primiți și ajutați. Adevărul este că marea lor majoritate nu poartă vina acțiunilor antiromânești de care s-au făcut responsabili conducătorii și strămoșii lor (naziștii). Tocmai acesta a fost motivul datorită căruia oamenii cu suflet mare și bun s-au mobilizat pentru primirea refugiaților, chiar înaintea organizării făcute de autoritățile române, cu toate că gurile rele (teoria conspirației) susțin că fenomenul migrațional ucrainean ar avea cu totul alte scopuri decât acela de a scăpa cu viață din iadul adus pe pământ de către război.

Printre toate aceste anomalii, transformări – instabilitate – eu am avut, totuși, timpul și norocul de a vedea și partea plină a paharului. Am constatat, cu bucurie și mândrie (fără falsă modestie) că noi, românii, am rămas același popor tolerant, iertător chiar, empatic, credincios și ospitalier. Dar ei (ucraineenii)?

consacrații

Gheorghe Mohor

Actualitatea criticii maioresciene

Socotind literatura ca artă a cuvântului prin intermediul căreia scriitorii dau expresie artistică imaginației, întâmplărilor, sentimentelor, fenomenelor sociale etc., putem admite că și critica literară este tot artă, amintindu-ne despre conceptul “artei pentru artă” lansat de către mentorul Junimii literare, **Titu Maiorescu,** prin revista *“Convorbiri literare”*, în antiteză cu al “artei cu tendință” al lui **Constantin**

Dobrogeanu-Gherea,fondatorul„*Contemporanului*". Pe seama celor două principii se declanşase o aprigă dispută între cei doi critici, dar şi între discipolii lor. O dispută lipsită de agresivitate verbală, ci dominată de argumente caracteristice respectului reciproc. Argumentul lui Caragiale, desăvârşit estet al cuvântului scris, s-a dovedit mai real: *„Nu mă interesează în artă decât talentul, tendinţele sunt amănunte".* Epigramistul Cincinat Pavelescu a versificat celebra lor dispută: *„Te miri cum este cu putinţă /Să-i vezi pe critici cum se ceartă/Când pentru arta cu tendinţă,/ Când pentru arta pentru artă./Şi-n vrajba lor înflăcărată/Să nu-i auzi niciun moment/Vorbind de arta-adevărată,/Adică arta... cu talent!"*

Cititorii care au străbătut perioada proletcultismului şi a "realismului socialist" sunt martorii oglindirii (cu tendinţă) a realităților nedreptei orânduiri, mai cu seamă în perioada colectivizării agriculturii după metoda sovietică. Oglinda s-a spart, iar cioburile nedoritei perioade istorice a poporului român s-au risipit. O asemenea artă s-a dovedit vremelnică, iar peste scriitorii care au promovat o asemenea artă s-a aşternut voalul uitării. Reconsiderarea teoriilor maioresciene, influienţate de doctrina filosofiei germane, reprezentată de către Herbert, Hegel, Kant, Schopenhauer, rămân meritorii şi actuale în epoca actuală, cum actuale şi nepieritoare sunt operele scriitorilor comentaţi de olimpianul Maiorescu: **Vasile Alecsandri, Mihail Eminescu, I.L. Cargiale, Ion Creangă, Ioan Slavici, George Coşbuc, Octavian Goga.**

În articolul **"O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867",** Maiorescu scotea în evidență diferențierea dintre poezie și proză: *"Prima condițiune pentru ca să existe o poezie în genere, fie epică, fie lirică, este să deștepte, prin cuvintele ei și prin imagini sensibile, fantezia auditoriului și tocmai prin aceasta poezia se deosebește de proză, ca un gen aparte. Prin urmare, un șir de cuvinte care nu cuprind alta decât noțiuni reci, abstracte, fără imaginație sensibilă, fie ele cât de bine rimate și împărțite în silabe ritmatice și strofe, nu sunt și nu pot fi poezie, ci rămân proză – o proză rimată".*

Cât despre claritate, *„o condiţiune fără de care nu poate fi interes şi plăcere este ca, mai întâi de toate, poezia să fie înţeleasă, trebuie să vorbească în conştiinţa tuturor. Subiectul poeziilor, impresiunile lirice, pasiunile omeneşti, frumuseţea naturii sunt aceleaşi de când lumea, totdeauna variată este încorporarea lor în artă.* Nimic mai adevărat, analizându-i atât pe scriitori, cât şi pe critici, din perspectiva epocii în care au trăit, cu respectarea judecăţilor de valoare, nu a prejudecăţile demolatoare şi deformatoare.

consacraţii

Vasile Ghițescu

MARIN PREDA – un secol de la naștere

Suntem în anul de grație 2022 și, iată, s-a scurs un secol (adică o sută de ani!) de la nașterea marelui scriitor, în 1922, localitatea Siliștea-Gumești, devenită în timp Siliștea Nouă, județul Teleorman.

Scriitorul Marin Preda a lăsat moștenire literaturii române o proză originală, modernă, abordând un spectru tematic larg, fără prejudecăți estetice sau ideologice, expresia efortului unui spirit creator și polemic de a înțelege și revela adevărata față a lucrurilor, întâmplărilor și oamenilor.

Autorul își alege subiectele din medii diferite, începând cu lumea satelor, extinzându-și investigațiile asupra unor cercuri tot mai largi, până la o viziune generală asupra existenței umane, de la modurile instinctuale de manifestare la cele mai elevate preocupări ale spiritului, de la descrierea naturalistă, șocantă, la considerațiile filosofice cele mai subtile.

A scris și publicat nuvele de analiză a psihologiei țărănești: *,,Întâlnirea din pământuri", ,,Îndrăzneala", ,, Desfășurarea"* ș.a.

A scris și publicat o amplă frescă a realităților rurale din Câmpia Dunării în preajma declanșării Celui de Al Doilea Război Mondial când *,,....timpul nu mai avea răbdare"....* și în primii ani postbelici (după 1948) romanele *,,Moromeții",* vol. I și II, care impun o viziune originală asupra lumii

ţărăneşti, romane citadine („ *Risipitorii”*) dezbătând relația dintre individ și istorie („ *Intrusul”, ,,Marele singuratic”, ,,Delirul”*), teatru („ *Martin Bormann”*), scenarii de film, eseuri („ *Imposibila întoarcere”, „ Viața ca o pradă”*). I se acordă premiul de stat şi titlul de membru post-mortem al Academiei Române.

Am avut șansa, norocul și bucuria de a-l cunoaşte personal pe Marin Preda prin intermediul poetului Florin Mugur (nume real Legrell), care venise în 1970 la redacția revistei de cultură și literatură ,,*Argeș”* (înființată în 1966, prin strădania – între alții – a scriitorului Mihail Diaconescu, supranumit ,, Magul de la Vulturești”, primul redactor-șef, căruia îi fusesem student la Facultatea de Filologie a Institutului de Învățământ Superior din Pitești, și care mă adusese la redacția revistei în funcția de corector-şef).

Florin Mugur făcea parte din echipa tripletă venită de la București la conducerea Revistei *,,Argeș”*, în următoarea alcătuire: GH. Tomozei, redactor-şef; Florin Mugur – adjunct; Alexandru Cerna Rădulescu, secretar general de redacție. Florin Mugur a definitivat și publicat în 1972 un volum intitulat ,,*Convorbiri cu Marin Preda”,* o interesantă suită de interviuri cu acesta.

În anul 1980 lui Marin Preda îi apare, în trei volume, romanul ,,*Cel mai iubit dintre pământeni”*, cuprinzând peste 1200 de pagini (dense, fără pauze sau alineate), narat la persoana I! Curaj imens din partea lui Marin Preda, stil neobișnuit în operele epice de asemenea proporții. Curajul are însă acoperirea estetică, stilul este justificat de calitatea observației și inventivitatea intrigii.

Marin Preda scrie, în esență, istoria unui sentiment (IUBIREA) și-i analizează degradarea progresivă, până ce iubirea coboară aproape de abjecție. Este, deci, un roman de dragoste dar și un roman politic, cel mai curaj ce s-a scris la noi până în 1989, un roman despre mitul fericirii, fericirea prin iubire, cum zice naratorul (eroul romanului) la sfârșit: „*....dacă dragoste nu e, nimic nu e!”*. De fapt, spusa Sf. Apostol Pavel, din vremuri milenare...

Și, la puțină vreme după apariția romanului, în noaptea dintre 15 și 16 mai 1980, înainte de a împlini 58 de ani, Marin Preda este găsit mort, în chip tragic, la Palatul Mogoșoaia.

Un final înfiorător, care a lăsat multe semne de întrebare...Mulți cititori și mulți confrați și-au dat seama, de-abia atunci, ce au pierdut!

Pios omagiu la un secol de la naşterea sa!

consacraţii

Theodor Damian

Sub specie aeternitatis

Într-o convorbire cu un păgân care-i cerea să i-l arate pe Dumnezeu, Sf. Teofil, episcopul Antiohiei (sec, II) i-a spus acestuia: arată-mi omul care eşti şi ţi-L voi arăta şi eu pe Dumnezeu. Sigur, episcopul îi demonstra păgânului că omul nu este doar fiinţa biologică vizibilă, ci, mult maimult, fiinţa interioară. Nu prin partea biologică este omul chipul lui Dumnezeu, chipul eternităţii şi prin aceasta având capacitatea de a fi o prezenţă iconică în lume reflectând prototipul, pe Dumnezeu, ci prin dimensiunea interioară a fiinţei sale; aceasta îl face să fie compatibil cu veşnicia, *homo capax infiniti*, şi să trăiască încă din viaţa fizică *sub specie aeternitatis*, sub semnul veşniciei. Contrar aserţiunii lui Heidegger că trăim pentru a muri *(Sein zum Tode)* Iisus ne învaţă că, de fapt, trăim cu faţa spre înviere *(Sein zur Auferstehung).*

De aceea morala creştină insistă asupra cultivării omului interior, a ceeace nu moare, adică a sufletului, idee aflată la mulţi dintre învăţaţii lumii prin toate generaţiile. Horaţiu atrăgea atenţia că nu se moare de tot *(non omnis moriar)*, iar Shakespeare spunea frumos şi semnificativ într-un sonet: „Eşti prea frumos să vrei de tot să mori / şi viermii doar să-i laşi moştenitori”.

Dar chiar şi maimult decât capacitatea de a intra în veşnicie, potrivit Sf. Grigore de Nazians, omul are capacitatea de a deveni lumină prin harul lui Dumnezeu.[1]

Dar expresia cea mai înnobilantă pe care Sf. Părinţi o folosesc cu privire la starea supremă a fiinţei umane în Împărăţia lui Dumnezeu este îndumnezeirea, *theosis*. Pentru Sf. Ioan Gură de Aur această stare arată că încă din viaţa pământească credinciosul a devenit om ceresc sau înger pământesc; pentru Sf. Grigore de Nazians această stare este legată de conştiinţa apartenenţei omului la Dumnezeu în Iisus Hristos şi este atât dorinţa omului, cât şi dorinţa lui Dumnezeu,[2] iar Sf. Atanasie cel Mare consideră că aceasta a fost ţinta întrupării Logosului divin în istorie, căci la întrebarea: Pentru ce Dumnezeu s-a făcut om?, răspunsul său a fost: pentru ca omul să devină Dumnezeu.

Deci dacă omul este chemat la îndumnezeire, aceasta implică înainte de toate a deveni uman după modelul hristic, adică a creşte în Dumnezeu prin Dumnezeu - omul Iisus Hristos, în Biserica Sa, prin Sf. Taine şi prin slujirea lui Dumnezeu prin aproapele.

[1] Theodor Damian, *Gregory of Nazianzus' Poetry*..., p. 128.
[2] *Ibidem,* pp. 122-123.

consacraţii

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Fiecare poem se adânceşte parcă după fiecare lectură în plus.

Fiecare poem se adânceşte parcă după fiecare lectură în plus Poetul, în 62 de meserii... sau în jur de şaizeci şi două, ştiţi, poate una, două (preotul apare de două ori, o dată ca "portret", a doua oară prin rugă, păsărarul şi el...) - dar poetul este sigur unul, deci unic, împărţit însă (să spunem cuminecat?) câte puţin în fiecare. Am primit cartea după o lansare recentă, la Câmpulung, evident că "spectacolul" m-a influenţat la lectură, de-aia, citind, am imaginea Cristinei Onofre (Christine Rousseau ca prinţesă-arlechin (ne recita pe muzica lui Chaplin), înconjurată de vreo şaizeci de paji, "Templierii lucrurilor simple" (Editura Universităţii din Piteşti, 2011), însufleţind împreună colorata piaţă mare a castelului poeziei. Personajele vin şi pleacă, îşi arată marfa (câte şi mai câte: geamuri, pălării, păsări, lapte precum "bătăile unor inimi albe", doage, apă care cântă într-o saca având "soarele în ea", lumânări, roţi "ca jumătatea miezului de nucă" - atenţie, şi "roata cântă împreună cu aerul"), fac apoi o plecăciune şi se trag în lături, lăsându-i pe alţii să-i facă o bezea autoarei. Intră în scenă ca şi când ar fi dedicaţi lucrurilor simple, dar, văzuţi ca printr-un caleidoscop mereu rotindu-se, alunecă rapid şi definitiv într-o lume reconstruită, în care tocilarul nu ascute săbii, ci "aerul subţire din gura săbiilor", unde preotul când pleacă din biserică, "un fior de înger/ îl călăuzea până departe", pe fereastra mică a cizmarului "se vedea venind un anotimp", tâmplarul are o "rindea-pasăre în mâini", iar băiatul de prăvălie simte cum "pe sub jarul zilelor,/ zburau mierlele inimii lui". Apar dănţuind, dar mereu sentimentali, fragili, părelnici (degetele, peştii, frunzele, săgeţile, aerul, firea băiatului de prăvălie sunt, toate, subţiri, foarte mulţi fluturi zboară în jur, apar petale, parfumuri, ploi, aburi de nuferi), cu inima-n palmă şi, adesea, cu un murmur de cântec pe buze, parcă plutind între ape colorate, parcă holograme albăstrii, în acelaşi timp fiind şi nefiind, chiar dacă par a avea preocupări dintre cele mai terestre: fochişti, morari, luntraşi şi măcelari, ostaşi, brutari, căruţaşi, ciobani şi văcari, dar şi hoţi de buzunare, hoţi de cai, prostituate, temniceri şi călăi. Fiecare poem se adânceşte parcă după fiecare lectură în plus, ca un vârtej de abur colorat, dioramă către o lume paralelă, în care orice meseriaş e un templier, cu aură în juru-le şi cu toţii plutind-dănţuind în jurul prinţesei-arlechin care lăcrimează din plin. De-aceea nici nu apare explicit în nomenclator şi poetul - trăind în toate meseriile deodată, el nu mai ştie a pretinde că trăieşte-simte simplu...

Academician Gheoghe Păun

=====================

PREOT

Se odihneau în inima lui
cuvinte sfinte,
slove deschizătoare de drumuri,
cântări.
Era mereu printre sfinţi
şi aurele lor îl urmau
ca o trenă de aer strălucitor,
afară, în lume,
peste ramuri cu frunze şi flori,
peste case trecând...
Când poarta bisericii
se închidea în urma lui,
un fior de înger
îl călăuzea până departe, cântând.

LĂPTAR

Lăptarul
adăpostea în oalele lui
bătăile unor inimi albe,
mici unduiri.
Un mare trecător, lăptarul,
lăsând în urma lui
o fiinţă a stelelor
şi un cer ascuns
în oale pământene.

UN MESERIAŞ AL PĂDURII

Un cioc bătând,
o înroşită şi ultimă rază
a soarelui
atingând trunchiul unui copac bătrân.
Un cioc bătând,
un meseriaş al pădurii,
o înroşită şi ultimă rază,
trunchiul unui copac bătrân...

LUNTRAŞ

Haine cu parfum de fluviu
purta luntraşul,
ca penele păsărilor de apă lucind,
ca plecările de pe ţărm
fluturând
în urmă o batistă...
Burta luntrei privea
cerul noros al adâncurilor,
vâslele adunau putere din ape.
Luntraşul era mereu
cu gândul la soare,
mereu cu gândul
la peştii subţiri
ai ploilor
ce cad uşor
peste pământ şi ape.

MĂCELAR

Pe masa măcelarului
inima unui animal al ploii,
caldă încă,
trecea prin tăişul cuţitului,
sclipind
ca un suflet prins de tristeţe,
un suflet al unor ninsori atât de repezi...

COPIST

Litere de pădure,
litere de câmpie,
litere de vânt,
de ploaie,
toate chemate
să se aşeze
în cuvinte
pe o năframă de soare şi hârtie.
Toate ordonate
de un copist
cu o pană de pasăre a luminii,
un copist cu mâinile
adunate-n degete subţiri,
cu manşete regale de iarbă,
cu o umbră de apă adâncă
pe ochi şi pe toate literele.

PĂLĂRIER

Dintr-o mică vitrină
câteva pălării priveau curtenitor
strada principală a oraşului.
Una era mov,
alta azurie,
una era neagră şi avea o pană,
alta era roşie şi avea o floare.
Pălărierul aţipea uneori
şi o dungă de lumină
ce intra pe crăpătura uşii
îi mângâia nasul,
barba,
calapodul cu pălăria
ce urma să o încheie.
Un murmur venind
din înaltul cer al amintirii
trecea peste inima pălărierului
ce visa la panglici, agrafe,
şi corăbii cu fetru.
Pe stradă,
o femeie
îşi arunca întregul covor al privirilor
spre vitrina pălărierului.

OSTAŞ

Când luna
îşi părăsea pielea stelară prin scorburi
plecând pe firul văilor,
pe luciul ierburilor,
ostaşul o urmărea,
slujind-o cu privirea lui
ascunsă într-o săgeată subţire,
de multe ori împlântată
în pământ
pentru rugă,
o rugă ca un lung şir de mesteceni.

Consacraţii

Vasile Munteanu
Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

Cum în apropiere era un important muzeu, Muzeul Imperial de Război, ne-am hotărât să-l vizităm într-o zi.

Tunuri masive amplasate în fața muzeului prezentau specificul acestuia.

În interiorul muzeului se aflau arme de toate felurile, iar de plafoane atârnau celebrele avioane Spite Fire, care au produs spaimă în Al Doilea Război Mondial.

La etaj ghida ne-a invitat într-o cameră unde, după ce
a făcut complet întuneric, a făcut să sune puternic o sirenă care dădea alarmă antiaeriană, alături de zgomote și sunete de la bombele care cădeau erau reproduse după momentele teribile din cumplitul război. Practic, a vrut prin aceasta să ne amintească ororile războiului și spaima prin care a trecut populația Angliei în Al Doilea Război Mondial.

La acest muzeu m-am întâlnit cu un fost coleg al meu pe care nu-l mai văzusem de vreo 15 ani. Ultima dată-l întâlnisem într-un metrou din Moscova.

Cum în apropiere era un cartier care se numea ”Elefant”, am hotărât să-l vizităm, că prea se vorbea-n Londra despre el.

Într-o piață cu multe magazine, pe un soclu, se odihnea statuia din bronz a unui elefant. El dădea numele pieței și cartierului. Mi-a făcut o impresie oribilă. Mulți negri se odihneau direct pe asfalt, din cauza căldurii. Gunoaie erau aruncate peste tot. Oamenii străzii cerșeau însoțiți de un câine. Numeroase figuri fioroase parcă apăreau din filmele de groază. Era un cartier locuit predominant de negri. Nu mi-aș fi dorit să locuiesc aici nici măcar pentru scurt timp, așa că, împreună cu colegul meu am părăsit urgent zona, pe care n-am putut-o uita așa ușor.

A doua zi, hotărâserăm să vizităm muzeul reprezentat de casa marelui scriitor englez Charles Dickens, din Londra.

Ne-am dus la recepție, i-am rugat să ne dea o hartă actualizată cu obiectivele turistice din Londra și să ne facă un „X” cu pixul unde se situează muzeul Dickens. Pe drum totuși ne-am descurcat cam greu, căci toți cei pe care-i întrebam ridicau din umeri.

Văzând doi domni mai în vârstă, îmbrăcați select, ca niște lorzi adevărați, i-am inopinat întrebându-i despre muzeu. Au zâmbit larg, ne-au întrebat de unde suntem și dacă am citit ceva de Dickens. Le-am răspuns că suntem din România și am enumerat câteva romane de Dickens pe care le-am citit.

Atunci, cu toată amabilitatea lor, au mers câteva străzi să ne arate în ce direcție este muzeul. Le-am mulțumit politicos pentru ajutorul oferit, căci fără acest ajutor puteam bâjbâi ceva timp prin orașul, pentru noi, necunoscut.

Era o zi de vară splendidă. Soarele strălucea cu putere, dar mai făcea loc unei boare răcoroase care venea dinspre Marea Nordului. Pe cerul albastru nu era niciun nor, cum rar se întâmplă deasupra Londrei. Era orele 10:30. Muzeul se deschisese de jumătate de oră, iar noi eram singurii vizitatori.

Clădirea casei – muzeu datează din anul 1801. Dickens a locuit aici între aprilie 1837 și decembrie 1839. Este deschisă ca muzeu din anul 1925. Această casă deține cea mai importantă colecție de obiecte legate de viața autorului. Multe opere au fost scrise aici.

Muzeul se întinde pe patru etaje, iar dacă punem la socoteală și subsolul ar fi cinci. Aici se găsesc manuscrise de-ale scriitorului, mobilă originală, portrete ale lui și ale familiei sale. De asemenea se găsesc multe ilustrații din romanele sale și multe altele. Înăuntru este biroul la care a scris și a cărui formă ovală a fost gândită chiar de Dickens. Sunt peste 100 000 de exponate. Privindu-le, percă trăiam atmosfera acelor timpuri din vremea lui Dickens, înconjurat de obiectele personale care erau acum expuse.

(va urma)

Lui Panait Istrati

Privind astăzi cu mândrie prin istorii literare,
A Franței, a României, rar există-n altă țară
Scriitor să figureze-n ambele literaturi,
Printre genii literare a făcut lumii-nconjur.

A fost scriitor uriaș și un mare visător,
A trăit și-a înțeles viața, hoinărind ca trecător.
Star e în literatură, comunist și renegat,
Pe nedreptăți sociale a fost mereu revoltat.

10 august „1884”, la Brăila s-a născut,
O româncă și un grec un geniu au conceput.
Mama era spălătoreasă, iar tata contrabandist,
De mic lăsat la bunici, traiul devenise trist.

A văzut muncind țăranii cu palme bătătorite,
Și le-a-nțeles suferința, dușmănii nemărginite.
A făcut doar patru clase, dar la 11 ani scria,
Și băiat de prăvălie la 13 ani el intra.

Cărbunar la bord de nave, apoi deveni brutar,
Cairo, Napoli, Istanbul, unde a fost și marinar.
Ucenic și plăcintar, salahor, zugrav, hamal,
Zeci de meserii încearcă, toate-au trecut ca un val.

Citește ce-i cade-n mână și mai nou călătorește,
Grecia, Turcia, Egipt și în Franța se oprește.
Chinuit, cu Maxim Gorki adesea a fost comparat,
„Adevărul”, „Dimineața”, ziare în care a publicat.

Deloc nu era statornic și prea mult călătorea,
Ca un bulgăre de gheață, banii-n mână se topeau
Pe cărți multe și tutun. Pe sub poduri mai dormea
Și cuprins de mari depresii, disperarea-l cuprindea.

Într-o iarnă, în parc la Nisa, să-și ia viața a-ncercat,
El și-a tăiat beregata, păn-la urmă a fost salvat.
I-au găsit în buzunar pentru Romain Rolland scrisoare,
Fapt ce-avea să-i schimbe viața, printr-o nouă transformare.

Sprijinit și-ncurajat de un mare scriitor,
Scrie „Chira Chiralina”, un roman de viitor,
C-o prefață magistrală, Rolland l-a și prezentat,
Cu elogii multe-n Franța și-n alte țări publicat.

Faima mare-a povestirii, e un „Gorki din Balcani”,
Intelectuali din țară, brusc i-au devenit dușmani.
Densușianu, Lovinescu și Șeicaru, în ziare,
Încercau să se afirme prin cronici otrăvitoare.

Istorici plini de invidii, scriitori plini de venin,
Trădători de neam și țară, toți l-au condamnat din plin.
Tradus în cincizeci de țări, un talent adevărat,
Numeroase interviuri. Iorga rău l-a criticat.

„Hamal în portul Brăilei”, așa Iorga-l denigra,
Arogant și limitat, orizontul nu-l vedea.
Idealist și romantic, Istrati la–nceput credea
Că doctrina comunistă peste tot va triumfa.

La Moscova și Kiev e invitat de onoare,
De către guvernul sovietic ce-i face orice favoare.
Și de Nikos Kazantzakis, scriitor grec reputat,
În romanul „Zorba Grecul”, el va fi menționat,

Scriitor și jurnalist, romancier de valoare,
A debutat în revista „România muncitoare”.
Povești cu „Andrian Zograffi”, cu „Moș Anghel”și „Codin”,
L-au făcut deja celebru, în universul divin.

Ziarist impetuos, c-un puternic caracter,
Militant, mânuitor și c-o voință de fier.
Preocupat mereu de luptele sociale,
A dat multe interviuri, cu discuții amicale.

S-a dezis de comunism, decepție dureroasă,
Muncitorii i-au arătat cât de mult se înșelase.
Mironescu, Sadoveanu, foarte mult l-au ajutat
Și i-au fost mereu alături, drumețiile străbat.

Delta Dunării-i descrisă, „O noapte în bălți” de povești,
Cu imagini magistrale, acțiunea o trăiești.
El s-a declarat învins, afirmând în „Spovedanii”,
Dacă critici revoluții s-ar putea să faci litanii.

Izolat și fără prieteni, critici anticomuniste,
A relatat adevărul, e proscris, trebuie să reziste.
Ororile staliniste nu trebuiau publicate
Ca să afle toată lumea de gulaguri și de moarte.

L-a criticat Romain Rolland, supărat l-a avertizat:
- Lasă politica-n pace! Vrei ca să fii terminat?
Participând la proteste, el va fi și arestat,
I.C. Frimu e alături și va fi eliberat.

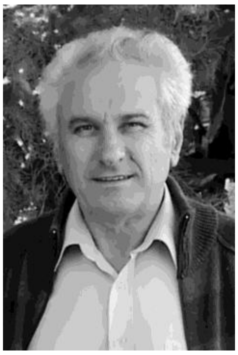
În port, pe Ștefan Gheorghiu, la Brăila l-a-ntâlnit,
Și mișcările greviste tot mereu le-a susținut.
Rău este să fii faimos, rău e să fii cenzurat,
Dar mai rău este atunci, când prietenii te-au lăsat.

Haiduci din balta Brăilei și ciulini din Bărăgan,
Sunt povești cu doruri multe, sunt perle dintr-un ocean.
Bolnav de tuberculoză, singur, trist și izolat,
În spital la Filaret, un geniu la cer s-a-nălțat.

consacraţii

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

Sufletul mamei

Trece timpul mai iute ca oricând,
Amintiri dragi socot în gând,
De vorbă, cu cei plecați în stele,
Cu sufletele, pe unde-or fi ele.

Le pomenim mergând la strană,
În seri de rugăciune la icoană,
Cu câte-o lumânare la locul de veci,
În ochii din care plâng lacrimi reci.

Flori le lăsăm cu mirosul proaspăt,
De la-nviere, lumina clipei de cumpăt
Gânduri de iubire de la cei vii,
Cuvinte de dor de la nepoți și copii.

Lespedea părinților atinsă cu mâna,
Fiori ne lasă acum și-ntotdeauna,
În mai când pomenim timpul trecut,
Sufletului mamei îi lăsăm un sărut.

Îngerii sub vremuri

Îngeri îmbrăcați de vremuri,
Sfinți zburători în armuri,
Acum, pe aripi purtați tunuri
Deasupra de nori și pe țărmuri.

Centuri purtați și baionete,
Steme pe frunte la bonete,
Războinici, cum scrie-n livrete
Făpturi sosite din alte planete.

Până-n dinți înarmați cu sfințenie,
De la utrenie până-n vecernie,
Cerești în biserici la denie,
Păzitori ai potirului de-mpărtășanie.

Voi ați rămas să duceți credință,
De la cer la pământ în ființă,
Cu știință îmbrăcați în armuri,
Apărători ai Sfintei Scripturi.

Îngeri ai păcii, blânzi și buni,
Stăpânii lumii, cu saci de minuni,
De vieți purtători în milenii și luni,
Prin galaxii suflete de la străbuni.

Viață fără culoare

Viață, nu sărăci în culoare
Mai scumpă apari în fiecare zi,
Mă tem să nu te trezești fără soare
În lacrimi amare, cu ochii umezi.

Ce se-ntâmplă cu tine, viață!
Fugară, cu timpul înfrățită,
N-ai pâine, rouă de dimineață
De sfințenia ta ești despărțită.

În loc de mai bine, mai rău
Te-ndrepți în direcții greșite,
În loc de paradis mergi spre hău,
Valuri te-nghit, crize nesfârșite.

Viață pierdută-n frumusețea ta!
Ne-ai amăgit cu bunăstare,
Speranță ne-ai dat cu țârâita,
Sărăcită, strălucirea-ți dispare.

Fețe palide și gânduri sinucigașe,
Te-nconjoară nesfinte ispite,
Case părăsite de flori gingașe,
Suflete pierite-n războaie negândite.

Viață scumpă, cu afiş la baluri!
În piețe, pe tarabă de precupeț,
Timpuri te țin în scandaluri,
Din condei încâlcită, să ai preț.

Viață mai scumpă pe zi ce trece!
Îți pierzi culoarea din semafoare,
Izvorăști să ne-mbeți cu apă rece,
Mai săracă, încotro mergi oare?

Lalele argeşene
O generație își schimbă floarea,
Laleaua și-a ales ca simbol al ei,
La butonieră să țină sărbătoarea,
Darul de Paște, al Ortodoxiei.

Simfonia de culori a primăverii,
Blazonul înflorit acum în zăvoi,
În lunca pe unde-au trecut ienicerii,
La luptă cu pandurii lui Tudor, pe la noi.

Pe mal de Argeș și Mircea s-a plimbat,
În drum spre Rovine, să-i bată pe turci
Poate-o lalea unei doamne i-a dat,
S-o răsădească, farmec dând unei lunci.

Pașii agale se plimbă pe-alei brodate,
Bătrânii la braț, cu nepoții lor
Veșminte ponosite, cu straie sofisticate
Generații diferite, la Simfonia lalelelor.

Arbori semeți acoperă cerul senin,
Lalele, de-a stânga și de-a dreaptă
Miresme de flori într-un decor divin,
Pe Argeș în jos, paradis v-așteaptă!

Nu-i liniște pe Pământ
Plâng chitare și plâng viori,
Pe strune cu orori de război,
Nu se mai aud privighetori,
Plecate de-acasă, ascunse-n noi.

După lupte cu trecut glorios,
Ni-s mâinile legate la spate,
Urmele vremii, cu dus și-ntors
În fel și altfel, predestinate.

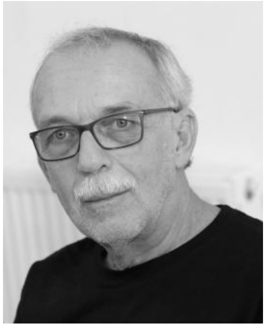
Nu-i liniște, acum, pe pământ,
Doar ceru-i rămas cu armonie,
Gloanțe rătăcite zboară-n vânt,
N-are de unde să vină bucurie.

Zbateri de timp picură clepsidra,
Zile și nopți, cu mers gândit,
Grăbind sfârșitul unde-i hidra,
În război, cu har nedumnezeit.

Nori de plumb se-așează pe viitor,
Pe grumazuri de vieți nevinovate,
În suflete suferinde, lipsite de dor,
Zestrea din lada cu nestemate.

consacrații

Constantin Teodor Craifaleanu

Bolnav de dor

E boală tot ce mi se-întâmplă,
O dulce boală, -adevărat,
Deși-i pornită de sub tâmplă,
În inimă s-a instalat.

Iar de aici până în suflet
M-a împânzit ușor, ușor,
Și, din călcâie până-n creștet,
Eu sunt bolnav de boala *dor*.

E dorul meu suprem de tine,
E dorul meu cotidian,
Mi-e dor și când ești lângă mine,
La fel mi-era și-acum un an,

La fel va fi și peste zece,
La fel și când nu vom mai fi,
Căci doru-i boală ce nu trece,
El după noi va dăinui!

Iar boala mea de dor de tine
Poate e gravă, poate, nu.
Un singur lucru îl știu bine,
Că tratamentul ei ești tu!!!

Tristețe

Când ploaia bate-n geamuri
Și-i frig și ceață-afară,
Ale tristeții hamuri
Tiptil mă înconjoară

Și sufletu-mi apasă
Cu recea lor strânsoare…
Mă simt ca prins în plasă…

Și-n piept parcă mă doare,

Și ochii-mi lăcrimează
Printre lumini și umbre,
Iar mintea mi-o brăzdează
Sute de gânduri sumbre…

Chiar trupul mi se pare
Că n-ar mai fi al meu,
Sunt ca-ntr-o închisoare,
Uitat de Dumnezeu…

Dar, totul se sfârșește
Și zâmbetu-mi revine,
Când inima-mi șoptește
Să mă gândesc la tine!

La munte

La munte nu știu ce-i tristețe,
Nici gânduri nu mă mai frământă,
Acolo doar liniștea-mi cântă
Și veșnic respir tinerețe.

La munte, pe piscuri semețe,
Pe unde doar vulturi se-avântă,
Mă pot lua cu vântul la trântă
Și-mi pot da cu norii binețe.

Acolo-n regatul tăcerii,
În albele nopți ale verii,
Mai uit de problemele mele,

Mai uit existența durerii,
Mă las numai pradă plăcerii
De-a sta cu privirea la stele…

În munți

În munți, unde iarna-i mai lungă
Și cerul e mult mai aproape,
De unde natura-și aruncă
Prinosul de lacrimi în ape,

În munți, unde-i greu să se-ajungă
Că-s piedici diverse, -n etape,
De unde și vântul te-alungă,
De parcă de tine nu-încape,

Acolo, aproape de soare,
O rază-i ating, din picioare
Și vântului stau împotrivă.
Acolo-mi găsesc alinare

Când simt pe a timpului mare
Corabia vieții-n derivă…

consacraţii

Simona Vasilescu
Membru al L.S.R.-Argeș

Ca boarea

Caut o casă la câmpie,
Mai jos de ulciorul ascuns în tufiş,
Ca să-mi aduc aminte de prima întâlnire
Cu mine, prin albăstrele adunate pe furiş...

Caut o chitară la rece
Pentru mâini cu unghii tăiate,
După ce adun mai multă iarbă grasă
Pentr-o salată din vitamine asortate.

Miros lămâiţă şi beau apă cu mentă,
Mă aplec după praful de turmeric,
Împletesc vizual o casă
Din bambus şi răchită, de dragoste să-ţi zic

Tot ce-ar mai fi de zis,
Cât poţi ca să mai duci prin timpul efemer,
Pe coamele solare desculţe de principii
Şi-apoi să stau pe spate şi să mă sorbi niţel...

Bătrânul zeu

Singur fiind a învățat să cânte
Și să grebleze tocături, nervuri
Prin deșteptarea vântului, grăbit
Să nuanțeze noile gravuri...

Petrecerile-n gânduri au trăit
Ca și cum frați, surori și alte rude
S-au perindat prin frunze arămii
Și-au îndemnat pădurile mai crude

Să se-nmulțească-n adevăr divin,

Iar începutul lumii să învie
Din violet în alb strălucitor,
Îngemănat ca o fotografie.

Singur fiind, a acceptat cu rost
Tot ce-a știut din tată și din mamă.
L-am întâlnit senin, mergând ușor
Și mi-a întins spre suflet o năframă.

A stat puțin de vorbă și s-a dus
Cu soarele, ca să proptească-n deal
O amintire clară din strămoși,
Ceva ce va rămâne-n areal.

Făptura mea se-ntreabă și acum,
Prin amintiri din ceruri, înnoptând :
Când va mai fi o clipă de răgaz,
De-a mă-ntâlni cu zeii, rând pe rând ?

Scâncește omul nou

Jocul Lunii în spatele tău
Asigură odihna, Soarele meu!
Eclipse parțiale, totale, dau dureri,
Iar unii oameni urlă, dorind din răsputeri

Să treacă noaptea asta flămândă sufletește
Și să renască-n clipe de-a duce omenește
Altfel de vieți, ghidate profund spre a cunoaște
Reverberații-n fluxuri permise de-a renaște.

Cometele sosesc bogate-n minerale
Noi coduri pe Pământ sporesc dalbe mantale,
Iar noi, habar n-avem că am ales schimbarea
Și nu mai recunoaștem pretenția din marea
Care-a-nghițit planete din corpul omenesc...
Tu, ce-ai fi vrut să facă ogorul părintesc?
Să zbârnâie sub vocea de tun interior,
Ori, să accepte totul ca norul după zbor,

Care apare-n față cu Soarele în joc,
Iar Luna stă în spate, aliniată-n foc?
Când omul nou scâncește în corpul cristalin,
Eu sunt, exist în toate și pot să mă înclin!

Claritate

Ceruri din noi,
Ape din voi,
Din ce în ce mai clare
Prin timpuri care sunt
Oglinzi unduitoare
La sunete și gând !

consacrații

Alexandru Oprea

Cuptorul din lutul dacic

M-am născut cu
ȚEST acasă, din
lutul de la izvor,
Preistoric dar și
magic - ținea
locul de cuptor,
Cu o formă rotunjită și-o cupolă la mijloc,
Absorbea toată căldura de pe vatra de la foc.

Am crescut la vatră-n casă, lângă foc și pirostrie,
Lângă **ȚEST** cu pâine dulce, plămădit cu măiestrie,
Cunoscut din vremi apuse chiar sub numele de „**ȚEST**”,
Poate de la dacii liberi, din al lutului compost.

Acea formă delicată semănând cu țeasta noastră
Sau e **ȚEST**-ul ce-a luat forma de la o broască țestoasă?
Poate nici una, nici alta, e-o traducere la „lut”,
Cu cea formă specială ce se face din pământ.

Într-un ritual aparte, cunoscut doar de femei,
Călcau compostul cu talpa pe lunca de la zăvoi.
Stă și azi **ȚEST**-ul în curte sub șopron, lângă pridvor,
Uitat lângă putineiul, vadra veche și-un ulcior.

Afumat atârna lanțul de la horn, de sub corlată,
Agățat de **ȚEST**-ul magic încălzit de jar în vatră,
Peste vatra bine arsă trăgeau jarul cu vătraiul,
Așternau frunze pe piatră apoi așezau mălaiul,

Un aluat dospit în casă frământat apoi pe-un fund,
Se-așeza pe vatra-ncinsă într-o formă de rotund,
Se spoia apoi deasupra gălbenușul unui ou,
Peste el se lasa testul cu căldura-i de reșou.

Cocea pâinea rumenită, parfumată și frumoasă,
Din cuptorul preistoric pâinea se punea pe masă,
Astăzi cine-și amintește despre **ȚES**T-ul cel bătrân,
Pomenit de dacii liberi drept Cuptorul de la Râm'?

Lumina din odaie

Lumina din noi e viață, pentru toți soarele-i star,
Însă-n era-ndepărtată n-o aveai fără amnar,
Cremenea naștea scânteia pe fitilul dintr-o iască,

Ținea loc de lumânare ceară de aveai în casă.

A venit apoi minunea – stralucirea dintr-un bol,
Un fitil ca un miracol într-o cană cu petrol,
Cu firava-i pâlpâire în culori blânde de baiț
Aducea lumina vieții, acel mit numit opaiț.

O lumină viorie dintr-un cui bătea-n obraz,
O cosiță de fecioară – lumina **lămpii cu gaz**.
Tot un bol, cu elixiruri, sticla lămpii și fitilul
Lumina spre sânul mamei când își alăpta copilul.

Se-adunau seara la clacă, la război pânză să țese,
Cu lumina de la lampă pregătind lada de zestre,
Ne-ntrecute-n măiestrie depănau câte-o poveste,
Le zâmbea de pe perete lumina lămpii celeste.

Luminată-i azi planeta, nu de cer, ca cea divină,
Fenomenul diabolic, strălucit, urma să vină.
Edison cu-a lui gândire, ce părea ca de excentric,
Aducea lumină lumii prin **becul** numit **electric**.

Astăzi, lumea se conduce prin butoane de generic,
Dar ne paște un pericol: foamea de curent electric.
Multe se întâmplă astăzi, riscul de epuizare...
Să ne-ntoarcem ca-n vechime, la amnar și lumânare?

consacrații

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Charlie

Cu mustața sa celebră și rotunda-i pălărie,
Cu pantofii lăbărțați și bastonul nelipsit,
Pe ecrane, fără vorbe, a adus multă magie,
Și cu zâmbetu-i timid, Charlie lumea-a cucerit.

Tomnatice gânduri

Mă poartă gândul printre toamne,
Cu frunze rătăcind prin vremuri,
La arămiu să mă condamne,
Dar eu visez la-albastre țărmuri.

În ochii mei, plini de-așteptări,
Stau violetele amurguri
Cu oameni dragi, pașnice mări,
Și primăveri ascunse-n muguri.

Din suflet gândul ia culoare,
Și se avântă în semeț zbor
Spre orizonturi cu mult soare
Și cu senin seducător.

Tăcută, sper la toamne bune
Și la-mpliniri nebănuite,
Plec fruntea mea în rugăciune,
Spre infinituri tăinuite.

Și ridic gânduri de lumină
Spre Cer, cu mulțumire clară,
Astăzi tristețea mi-e străină,
În "toamna" mea e încă vară.

consacrații

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Risipă

Târziu popas pe-o stinghie de timp
Al ultimului-poate-cuc stingher
Și-n ochii răi ai multora, un ghimp,
Mă simt pe lumea asta, dar mai sper.

Să leg o amintire de un vis,
Trecutul cu prezentul să-mpreun,
Ce-n mintea mea, nu-i, încă, compromis
La îndemâna tuturor să pun.

Cuvintelor, cătându-le un rost,
Astfel încât să iște vreo idee,
Sub versuri noi le-oi face adăpost,

Spre-a le citi urmașii-n altă cheie.

Știu: niciodată, nu vor fi destui
Aceia care, leneș, ori cu pripa,
Și-or aminti de-un nume-al nu știu cui
Ce, spre-a le scrie, -și risipește clipa.

Poetul – un lunatic fără leac –
Pe-o stinghie de timp stând ca pe-un ram
Lor, tot ce scris-am, le-o părea un fleac:
- Ce bine-ți trăiși viața, tu, Khayyam!

Aspirație

Însingurat și plictisit
De vremea-ne contemporană,
M-aș arunca în Infinit,
Spre-a-mi vindeca o veche rană.

Sorbi-l-aș cu avid nesațiu,
Dar, ca să nu-mi aud acuze,
Dintr-un cotlon aflat în spațiu,
Striga-voi, cu stelare buze;

Că n-am de gând să-nghit eu totul,
Nici să clintesc al lumii rost;
Acestui hău, nu-i poate cotul
Lua măsura, fără cost.

Învăluit în strai de ape,
Dar și în mantie de aer,
Ascunde-vor a mele pleoape
Al lumii necurmat încaier.

Astfel, m-oi lecui de gândul
Că viața noastră-i doar un vis
Și, nu doar eu, ci toți de-a rândul
Trăim același compromis.

- Tu, Voievod al rimei și-al cadenței,

Trecut-au anii…, aproape două veacuri
Și n-au fost lini – cu spaime și războaie,
Cât marile imperii să desfoaie,
Pentru-a lor boală negăsindu-și leacuri.

Pe vatra fumegând și-a lor ruină,
O veche Europă, lumea-ntreagă,
Cu poticneli, cu icnete, încheagă
Noi rânduieli, ce morții nu se-nclină.

Asemenea lor, crescut din veche limbă,
Și versul tău, poate-nepereche,
Urcând prin veac, ne sună în ureche
Ca un izvor ce glasul nu și-l schimbă.

Al tău suspin de dor și năzuință
A șlefuit, cu-așa migală, slova,
Cât a unit Ardealul cu Moldova
Și cu Muntenia, -ntr-o singură ființă.

Știința limbii noastre literare,
Cu sunet clar și cu-nțelesul teafăr,
Punând, pe fruntea-i tânără, Luceafăr
Și-n păru-i, stele și mărgăritare.

- Tu, Voievod al rimei și-al cadenței,
Mutat, de-atâta vreme, -n constelații,
Ai devenit Iisusu-acestei nații,
Un sens superior dând existenței.

Când primeniși, cu-a gândului lumină,
Și sufletul, și visu-acestui neam,
Și, dacă, azi, pe tine nu te- aveam,
Această țară ajungea străină.

- Hristos al României, luminează
Și timpul nostru oarecum buimac,
Căci, dacă traiul mi-i tot mai sărac,
Măcar conștiința să ne fie trează!

De-atâta timp…

De-atâta timp, motive am să urlu
Și,-n stânga,-n dreapta, aprig să lovesc,
Dar îmi reprim cu-nverșunare ,amarul,
Prefer, cu mine, zilnic, să vorbesc:

- Mai ai răbdare! Ai trăit atâtea!
Chiar dac-ai fost lovit, mințit, mereu,
Și de străini, și de ai tăi, creștine,
Tu nu-nceta să crezi în Dumnezeu!

Pe chipul tău, acele suferințe
Au pus, pecete arsă, de neșters;
Te-au umilit, făr-a-ți ucide eul,
Deși, prin sânge, pân-la cord au mers.

- Tu ai putut, Iisuse,-a-ți duce Crucea
Pe care, tâmpi și răi Ți-au pus-o-n spate,
Când Tu, atât de limpede și sincer,
Îi invitai la Viață, nu la Moarte.

Cuvântul Tău ungea ca o licoare,
Și lecuia, și suflete,și trup,
Dar a stârnit viesparul necredinței
Și, mari, tăunii bântuiau prin stup.

Piroane lungi Te-au țintuit pe cruce,
Pe frunte, în batjocură, Ți-au pus
Coroană de ghimpari,apoi, oțetul,
La buze,-n loc de apă,Ți l-au dus.

Și, totuși, nicio caznă, nici ocara
De Crezul Tău nu Te-a îndepărtat,
Iar Tu, Cel schingiuit, le-ai dat iertarea,
Când sufletu-ți spre Domnul a plecat!

S-o fac și eu, gândesc, azi, se cuvine,
De- atâta timp, la greu și la răscruce,
Dar mă simt slab:
- Învață-mă, Iisuse,
Această cruce-a vieții să știu duce!

invitații ediției

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

RĂTĂCIND PRINTRE TRANDAFIRII ROȘII...

Printre trandafirii roșii
Rătăcind...
Noi oamenii suntem supuși
Iubind.
Privind
Amurgul, ce în văpăi se lasă...
Tânjind
Iubirea, ce în inimi, greu își face casă.
Printre macii însângerați
De iubiri neîmplinite...
Stau doi îngeri supărați
Și cu inimile rănite.
Printre trandafirii albi,
Zburdă iubirea...
Dintre doi codalbi,
Ce privesc nemărginirea.
Rătăcind printre trandafirii roșii
Rămân urmele de pași...
Iubirea fiindu-le părtaș
Și cel mai loial tovarăș.
Rătăciri și tăceri,
Azi le simțim mai mult ca ieri...
Iar spinii trandafirilor
Sunt cufărul amintirilor.
Rătăcind ne-am întâlnit
Cu pasiune ne-am iubit...
Dar nu a fost să fie
Împreună să avem victorie.

FLUIDITĂȚI ASCUNSE...

Ispite, ce cu farmecele lor te atrag
Pe al fluidităților ascunse meleag...
Iele, ce te ademenesc cu al lor cântec,
Ce nu-i de iubire, ci de eșec.
Sirene, ce din lumea apelor se ivesc
Și cu frumusețea lor te vrăjesc...
Însă nu uita muritorule,
Că viața își are ale ei izvoarele.
Fluidă e doar iubirea,
Restul înseamnă trezirea...
La spiritul cel mai înalt,
A iubirii piatră de cobalt.
O apă curgătoare,
În ale ei unde răpitoare...
Iubirea e o sărbătoare,
În inimi pătrunzătoare.
Iubirea nu stă în fluidități ascunse
În ele stă obsesia de ceva sau față de cineva...
O dată în ele pătrunse
Vei lupta doar împotriva ta.
Nimic bun nu vei cultiva
Din ascunsele fluidități...
Iubirea o vei dezactiva
Te vei lovi de numeroase incapacități.
Fluidități ascunse,
Ce de iubire nu sunt străpunse...
Ci doar de false amăgiri,
Ce doar de praf au străluciri.

CERBUL ȘI CĂPRIOARA...

Cerbul și căprioara
Rătăcesc în iubirea fugară...
Așa cum arcușul și vioara,
Cântă despre iubiri ce încep sau se termină în gară.
Cerbul și căprioara
Se hrănesc cu a iubirii floarea...
Se odihnesc în pădurea, frunzișoara
Și cunosc a iubirii pure cărarea.
Căprioara și cerbul
Se hrănesc cu ghebul...
Se ocrotesc cu iubire,
Iar privirile se unesc în sorbire.
Căprioara și cerbul,
În pădurea iubirii își au cuibul...
Și doar ei știu a mânui
Iubirea, ce cuibul îl construi.
Această frumoasă pereche,
Doar cu iubirea se împereche...
Grija, unul față de celălalt,
Iubirea le este spirit înalt.

invitaţii ediţiei

Traian Tăbârcea

Membru al L.S.R.-Argeș

ŞTIAM CĂ AI SĂ VII

Ştiam că ai să vii, te-am aşteptat,
Aşează-te comod la masa mea,
Ţi-am pregătit o ceaşcă de cafea
Şi lampa între noi am aşezat.

E'adevărat, cam fumegă uşor,
Dar dă un aer de fior prin vene,
Iar fumu-i se'mpleteşte plin de lene
Precum o noapte plină de amor.

Cam scîrţîie şi uşa de stejar,
Se scurge vîntul printre balamale,
Zăvorul sună sec a renunţare
Izbind trecutul ca un gust amar.

Ştiam că ai să vii, te-am aşteptat,
Călcînd pe clipe şi strivind genune,
Cercînd să înţeleg de ce anume
Atîta vreme nu m-ai căutat.

Miroase-a fum, miroase-a renunţare,
Se-aşează întuneric peste noi,
Din unu, astă seară suntem doi
Amestecaţi cu fumul de ţigare.

Aromele ne mîngîie pe clipă,
Privirile se'ngroapă-n amintire
E'nchisă uşa, nu-i nici o ieşire,
Tăcerea dintre noi nu se ridică.

De ce nu spui nimic ? Cît o să taci ?
Nu simţi tăcerea cît e greu apasă ?
Cum peste noi, ca lespedea se lasă ?
Am să vorbesc doar eu ? Tu ai să taci ?

Auzi cum murgi sălbatici bat în geam
Sau cum se zbat copitele în clisă ?
Chiar dacă uşa strîmbă e închisă,
Nu simţi sudoarea scursă pe sub ham ?

Nu simţi ciupitul biciului pe gît
În şficiuit de ură şi durere ?
N-auzi cum firav din privire piere
Întregul univers în strigăt mut ?

Ai să mă ierţi ? Nu vreau ca să te cert.
Mai soarbe din cafea, te rog, o gură,
Murgi au plecat legaţi de o trăsură,
Amar amestecînd în glod inert.

De ce-ai venit ? De ce-ai venit acum ?
Puteai veni oricînd, am fost aici.
Te-am aşteptat cu gînduri şi cu frici
Privind amar din cînd în cînd pe drum.

Credeai c'am să te cert, o simt
Cum simt adîncul scufundat în tine,
Credeam că răul n-ai să-l simţi de bine,
C'ai să mă minţi şi eu am să te mint.

Şi plouă, cade cerul peste noi,
Iar noaptea se prăvale printre stropi
Şi murgii se împiedică în gropi,
Iar roata şleauri sapă în noroi.

Nu-ţi fie teamă, eşti cu mine-acum.
Chiar dacă uşa veche se mai zbate,
Chiar dacă fumul lămpii urcă-n roate
Şi ape în vîrtej se scurg pe drum.

Ştiam că ai să vii, te-am aşteptat.
Hai să-ţi mai spun odată, înc'odată,
Povestea vieţii mele toată, toată.
Cafeaua încă nu s-a terminat.

Prea multe vorbe parcă, poate chiar
Putem scrîşni tăcerea împreună,
Să auzim tăceare-adînc cum sună
Şă mai trăim o clipă, iar şi iar.

Mai curăt doar un pic fitilul scrum,
Mai şterg cu mîna lampa, să te ştiu,
Mai soarbe din cafea, e cam tîrziu
Şi ştiu că timpul nu-i al meu acum.

Am rămas doar noi, fără hotar
Şi murgi-au dispărut în depărtare
Smulşi trist din hăţuri, fără de hotare,
Luîndu-şi libertatea ca pe-un dar.

Drumul e gol şi-n ropot plînge cerul
Iar întunericul s-antins pe lume,

Tare aşi vrea să pot să-ţi spun pe nume
Dar nu-l mai ştiu, şi nu-i mai ştiu nici felul.

Am obosit, s-a terminat cafeaua,
Ţigarea stă strivită în scrumieră,
Mai bate încă ceasul pe noptieră,
Se zbate'abia vazut la geam perdeaua.

Ştiam că ai să vii. Te-am aşteptat.
Dar capul mi se pleacă pe tăblie,
Te rog să spui ceva, ce-o fi să fie,
Te-am aşteptat atît, ar fi păcat.

Mă sperie tăcerea-ţi de mormînt,
M-apasă infinitu-ţi din priviri
În care nu-i nici urmă de sclipiri.
De ce nu vrei să spui nici un cuvînt ?

Mi-e somn, mi se închide visul,
Simt trupul greu de-atîta renunţare,
Ochii mă ard şi inima mă doare
Şi simt cum se prăvale-n trup abisul.

Ştiam că ai să vii. Te-am aşteptat.
Doar un cuvînt te rog să spui acum,
Nici lampa nu mai arde, e doar fum,
Scrumiera-i plină pînă-n vîrf de scrum,
Şi zaţu-n cană s-a uscat acum…..
Hai, spune un cuvînt. Nu e păcat ?

Tăcerea nu te doare ca o rană ?
Adîncul nu te rupe în bucăţi ?
Nu te împrăştie în mii şi mii de părţi,
Ca frunze vînturate-n plină toamnă ?

Aşi vrea să-ţi văd privirea doar o clipă.
De ce-o ascunzi în vălul de cădere ?
De ce se simte-n ei numai durere,
Ca o minciună încropită-n pripă ?

Nu crezi că merit un cuvînt măcar
După atîtea vise şi trăiri ?
După atît noian de mari iubiri
Pe care ele mi le-au oferit în dar ?

Nu-ţi cer să-mi spui al vieţii univers,
L-am cunoscut de mult, pe îndelete,
Între eşecuri şi iubiri cochete
Ce m-au făcut să fiu precum un vers.

Auzi cum se sfîşie vîntu-n ram,
Auzi sălbăticiuni cum urlă sumbru,
Simţi apăsarea ca un cînt lugubru
Cînd picuri de uitare bat în geam ?
Ai spus ceva ? Sau poate mi se pare ?
N-am auzit prea bine ce-ai şoptit.

A fost cumva doar vîntul ascuţit
Parşiv intrat prin colţ de balamale ?

Ştiam că ai să vii. Te-am aşteptat.
Dar e tîrziu şi pleoapa-mi este grea.
Să mă întind puţin pe vis aşi vrea.
Nimic n-ai spus chiar dacă te-am rugat!

Am să te las, mi-e trupul ca de piatră,
Pe frunte stropi de vis au îngheţat,
Prea mult numai o vorbă am aşteptat
Iar în pustiu, un cîine aprig latră.

Şi ochii s-au închis striviţi de noapte,
Alene capul s-a plecat pe masă,
Tăcerea peste toate'ncet se lasă
Ca-n ceasul ce se scurge-n clipa morţii.

Şi din tăcerea de mormînt, căzută
Precum un cerb vînat de renunţare,
Se-aude 'ncet ca o suavă boare…..
Durerea'ntregii tale vieţi pierdută.

Ştiam că ai să vii, te-am aşteptat,
Mi-e tare somn, am să mă culc un pic,
E goală ceaşca, vîntul parc'a stat,
În viaţa-mi pare-a nu mai fi nimic,

Nimic din tot ce-atît am aşteptat
Iar timpul s-a făcut atît de mic.
Mai e ceva ? Nimic ? Nimic ? Păcat !
Din tot ce-a fost, a mai rămas…nimic.

consacrații

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Mânăstirea Călinești, Picior de Rai în inima argeșenilor

Păşim cu pioşenie şi sfială, cu patos şi freamăt, pe acest pământ sfânt al lui Călin, din care se născu, vrednicul şi de laudă neam al Călineştilor. Pe aici au poposit în peregrinări şi Sfinţii Ierarhi Antim Ivireanul sau Calinic Cernicanul, în drumul lor, de la Bucureşti spre Râmnicu Vâlcii.

Într-o Duminică proaspătă de martie, spre amiază, când urcam panta spre Biserica „ Sf. Apostoli Petru şi Pavel ", mă întâmpină Părintele Protosinghel Iorest. Cu faţa scăldată în lumină, întâi-stătătorul locului aşteapta cu frenezie să-mi potolească neastâmpărul, dorinţa de a cunoaşte istoria locului şi a locaşului de cult.

Marian-Teodor Popescu: Sfinţia Voastră, au trecut ani mulţi de la prima întâlnire cu mânăstirea Călineşti, timp în

care am fost ros de multe întrebări. De când datează acest aşezământ monahal şi care este istoria sa ?

Protosinghelul Iorest: La 1744, în vremea boierului Drăghicescu, se aminteşte de existenţa Bisericii de lemn, situată la două sute de metri de actualul aşezământ, ca biserică de enorie (locală). În anul 1932 s-a construit Biserica de zid a satului, iar Biserica de lemn a fost părăsită. În anul 1988 o descoperă prin prisma Pr. Ioan Dumitrică, într-o stare degradată, Preasfinţitul Calinic al Râmnicului şi Argeşului, fiind Episcop vicar.

În 1988 Biserica de lemn este mutată pe proprietatea Domniţei Bălaşa, fiica Domnitorului Constantin Brâncoveanu. Terenul, flancat de dealuri, administrat de Episcopia Râmnicului şi Argeşului, fusese închiriat Fermei Gorganu.

Transferul Bisericii de lemn la noua locaţie s-a înfăptuit astfel: s-a construit temelia înaltă din piatră de rîu în ciment, după ce a fost demontată Biserica veche, numerotând fiecare piesă din lemn. S-au remontat piesele componente în aceeaşi ordine şi a renăscut Biserica de lemn, având forma actuală.

Este luată în evidenţă ca Monument istoric.

Proprietara în documente a terenului este Biserica „ Domniţa Bălaşa ” din Bucureşti.

Proprietatea este situată pe o colină , la cinci sute de metri de Şoseaua veche Bucureşti-Piteşti.

Pînă în 1995 a fost condusă de sus-numita administraţie, sub denumirea de „metoc”, ultimul călugăr, numindu-se Filaret Moldovan, preot pînă la data de 18.12.1995. Starea financiară a „metocului” era nulă, având lipsuri materiale multiple. Deşi vechi de peste două secole, „metocul” nu era cunoscut şi nici vizitat.

(Va urma)

invitaţii ediţiei

Lavinia Vieru

În lumea lor

- Azi m-am trezit şi pădurile la mine erau albe. Frunzele în copaci albe, iarba albă…
- Oamenii ăştia nu sunt sănătoşi!
- Dacă îţi spun! Nu le-a plăcut că alaltăieri erau sidefate şi au schimbat tot aspectul. Au început să-i spună interfaţă!
- Stai să vezi la mine! Aseară ăştia de la conducere s-au distrat cu o grindină de coacăze afumate.
- La noi, acum o săptămână, a plouat cu spumă de baie. Nu puteai să ieşi din casă!
- Ce bine de cei de pe Terra! Lor Constituţia nu le permite să aducă schimbări de orice fel.
- Pe Europa nu-ţi permit să aduci schimbări bruşte.
- La noi se schimbă conducerea prea des.
- Mi s-a luat să trăiesc în realitatea lor!
- Şi mie!

invitații ediției

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Alb- verde

Totul se vrea imaculat
La momentul său.
Verdele, vlăstar vestește,
Tocmai neaua îl ajută,
Vârful se înveselește,
Generația-ncolțește.
Rădăcini precum stejarul,
Trunchi ușor ca trestia,
Tare și flexibil, da,
E iubirea dintr-o stea !
Totul e imaculat,
E modelul de urmat
La momentul revelat
Pentru existența mea.

Gânduri bune

Te rog o clipă, mai rămâi
Să-mi fii aproape, acum, la căpătâi,

Cu gânduri bune să ne conectăm,
Cea mai unită forță să creăm,

Iubind și frunza, dar și ramul
Și pe pământ, unit să fie totul.
În cer exiști ca mare caracter,
Tu ștergi emoții, tot ce-i efemer...

invitaţii ediției

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

AMINTIREA IUBIRII DIN FLORAR

Cutreierăm hotar cu hotar,
Tărâmul iubirilor din noi,
Floarea ce-nflorea în florar
Ne întruchipează pe amândoi!

Creştem trecând clipă de clipă, prag cu prag,
Înflorim amintirile iubirii-n şirag,
Privim dulce către mielul şarg
În amurgul Paştilor sibilini!

Trăim după ceasul teferei iubiri,
Ce ne înviază pas după pas,
Murim de dorul unei nemuriri,
Ce ne îmbie dintru fiece glas!

Ticluim magie întru fiecare viers,
Şi stihuim în miez de florar,
Dulcele primăverii amor floral,
Ce se coace către miezul unei veri !

Strigăm prin cocorii cu umede priviri
Către diligenţele pale din ochii de îndrăgostiţi,
Ne-nmiresmează liliacul syrinx,
Pe buze cu neştiute armonii!

Plângem în sân romanţă de amurg,
Cu lămâiţă, iasomie ori migdal,
Amuşinăm dulce grâul ce dă-n pârg,
Prin lunca din fundul de sat!

Înşir-te, mărgărite, înţelepciunea bob cu bob,
Ne apune în pârga din priviri,
Căutăm dulci zvâcneli de căluşari,
Pe rodul anotimpului de ieri!

Clipă de clipă, citim prin rune de sclipiri
Zăbava din ruşinea de copii,
Mângâie dulce pasul din gând
Treceri şi petreceri zglobii!

Strângem în braţe buchete de-amintiri,
Cu forme de flori felurimi,
Ne-mbie dorul către alte Florii
Cu amirosul verii târzii!

invitaţii ediției

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

SĂ NU UITĂM

Să nu uităm locul în care ne-am născut,
Râul şi lunca cu pământul de lut,
Câmpia cu drumul ce duce către veşnicie,
Ţăranii care au trudit pe această glie !

Să nu uităm iarba ce creşte pe deal,
Poteca ce duce până pe al râului mal,
Femeile ce-şi cântă doina pe vale
Vântul ce mişcă uşor ale macului petale !

Să nu uităm lanul auriu de grâu
Peştii ce alunecă iute prin firul de pârâu,
Frunza de plop ce arde fremătând,
Al dorului şi iubirii fetelor gând !

Să nu uităm ciobanul cu stâna de oi,
Vitele ce pasc cu nesaţ iarba de trifoi,
Ciupercile ce cresc şi ies după ploaie,
Socul ce înfloreşte puţin mai la vale !

Să nu uităm pe mama ce ducea merinde
Tatălui meu, scump şi bun părinte,
Pe bunica cu părul ei cel cărunt,
Care a trăit şi a făcut cinste acestui pământ !

Să nu uităm uliţa copilăriei cu ţărâna,
Apa rece şi limpede din fântâna
Care-adăpa şi potolea setea treătorului,
Istovit de muncă şi de arşiţa soarelui !

Să nu uităm troiţa din vale de la Ioneşti,
Pe nea Ion cu visul despre cele dumnezeieşti,
Şi pe părintele Cornel care noapte de noapte,
Făcea rugăciune în taina bunelor fapte !

Să nu uităm căci în zi de praznic,
Mânăstirea Sfânta Treime a fost sfinţită de Calinic,
Înalt Prea Sfinţitul nostru drag şi iubitor,
Care ne-a lăsat în dar cel mai sfânt odor !

Să nu uităm pe pururi Fecioara Maria.
Care în mâini a ţinut făclia,
Ce arde necontenit în luncă la Prodăneşti,
Din timpul călugărilor sacrificaţi de austrieci !

Să nu uităm pe părintele stareţ Ioachim
Ce cu multă sudoare a trudit,
Ca să ridice mănăstire ce va dăinui,
În veci şi în veci ce nu se vor sfârşi !

Să nu uităm pe Mântuitorul care va veni,
Prin trâmbiţa Arhanghelului ce va vesti
Că zilele acestui veac s-au sfârşit
Şi urmează veşnicia întru infinit !

tinere scântei

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

TABLOU CU TRATATIVE ÎN TĂCERE

Uite cum stăm
şi aşteptăm
acel ceva
ce nu va mai veni
ascultând muzica
tăcerilor noastre
ca într-un film mut
fără cartoane cu replici
(regizorul s-a şi săturat
să ne mai filmeze
absurda situaţie sculpturală)

Dar vai de cel
ce va-ndrăzni
să ne tulbure
decorul nostru
cu muzica
oraşului bubuitor
când se va trage
cortina realităţii....

tinere scântei

Marina Pantazi

Vis de vară

Cântă greierii la vioară
O baladă temerară
Despre eroi de altă dată
Despre o lume minunată,
Cântă greierii o poveste
Despre zâne și crăiese
Despre o harnică furnică
Ce strângea d-ale mâncării
Ignorând agitația verii.
Cântă greierii un cântec de somn
Pentru pui poznași de om
Cântă să ne aducă ploaia
Sau vești de departe dinspre sat,
Cântă să alunge liniștea ce s-a lăsat.

tinere scântei ***Sofia Boțu***

Sofia Boţu este născută pe 27 martie 2013 şi este autoarea celor două lucrări publicate aici.Îi urăm bun venit şi inspiraţie!

Cinci emoții

Tristețea vine la întâmplare
Veselia bate-ncet , te-ndrumă
Vise –ți spune
Speranțele scrise .
Frica e aici
Nu e o-ntâmplare
Ea apare când nu aștepți scrisoare
Furia-i ambițioasă
Nu-i e frică nici durere
E dreptate și putere
Dezgustul nu va lipsi
E tot emoție să știi!

Sofia Boțu

Broasca țestoasă și elefantul

Broasca țestoasă, Zaky , provine chiar din
Zakynthos.Ea este o broască tare cuminte .
Acesteia îi place să înoate și să se joace.
Din păcate Zaky nu
are prieteni. El înoată, mănâncă și doarme singur.
Trist ca el nu este nimeni în țara lui.
Toate animalele râd și se joacă .
Mergând singur pe malul mării un crab ieși din apă.
Zaky îl privi întrebător.
- Ce ești tu? Întrebă crabul.
- Eu sunt Zaky, o broască tristă și fără prieteni !
Se mai gândi puțin și Zaky întrebă :
- Vrei să fii prietenul meu ?
- Nu, desigur că nu !
Zaky își continuă drumul dezamăgit de răspunsul crabului. A mers și a mers, dar nu a găsit un prieten potrivit. Pană la urmă,un elefant îl întâlni pe Zaky, iar broasca îi spuse :
- Vrei să fii prietenul meu ?
- Mi-aș dori, răspunse elefantul…dar e atât de mare diferența între noi doi!
-Nu contează diferența dacă noi știm că suntem cei mai buni și mai devotați prieteni!
Ai dreptate ! Știu ce vrei să zici, dar eu nu îți merit p rietenia. Te-am considerat prea mic pentru a
fi prietenul meu .
- Hai ! Chiar îmi doresc să fii prietenul meu!
Elefantul se mai gândi un pic și zise :
- Uite, vom încerca să o luăm pas cu
pas pentru a deveni prieteni!
- Sunt de accord.

Cei doi au devenit prieteni și în accelasi timp s-a dovedit că nu
cum arăți te face prietenul altora ci
cum ești tu pe interior .
,,Nu judeca o carte după coperta ! ``

În vârf de munte

În vârf de munte
Strălucea sfârșitul serii pline
Și după el se ascundea
Luna cea hazlie și zglobie
Lumina lunii strălucea
Precum diamantul scăldat în soare
Dac-o zăreai te minunai
De frumusețea sa
În albastrul fin
Adânc și lin
Al boltei nesfârșite
Cu stelele cioplite

consacrații

Gelu Ungureanu

VAZA MEA CU ÎNCRUSTAȚII FLORALE

Vaza mea cu încrustații florale,
bătrână de când mâna olarului
a pus-o în ramă;
axiomă năpădită de vreme,
nederanjată, necicălită.
Fac curat, orânduiesc cu multă pasiune.
Pe rama cu pricina zace praful florilor
descompuse, așezate în vază de meșter;
acum și el oase răzlețe,
surcele uscate.
Numai noaptea cea simplă
înconjoară totul, de nu mai văd nici vază,
nici tablou și nici oase-mprăștiate.
Orice mângâiere are o limită,
așa că o încui cu toate relicvele
în odaie ca într-un cavou neterminat
(unde oricând poate fi conjurație);
să pot continua a doua zi lucrul în curte.
Nemaiavând mult de șters am ieșit
în drum cu mătura și cârpa,
apoi pe potecile lăturalnice, spre
fiecare punct cardinal.
Sârguința m-a împins cu munca
spre toamnă;

am să umblu acum la vitrina albastră;
să scot, una câte una, berzele și rândunicile;
le șterg bine-bine ca nu cumva să poarte
ca amintire, peste Nil,
praful de pe chipurile noastre!

MAI TOȚI AM STRIGAT

Mai toți am strigat câteodată:
la semenii noștri, la câte un
animal și chiar la Lună...
dar niciodată nimeni n-a-ndrăznit
să strige la îngerul său;
ne-a fost teamă rău de tot

să nu ne audă și-apoi
să ne bage-n seamă:
asta ne-ar mai lipsi, să
ne afle locul exact.
Deodată, această fierbere
devine liniște.
Singurătatea înflorește, apoi petalele
îi cad nesigure, când pe ghețare,
când în deșert;
coloana din frunze trecute se surpă,
blestemând.
Mai toți am strigat câteodată
la semenii noștri, la stoluri
de păsări și chiar în puțurile
adânci, părăsite, am strigat...
dar nimeni, niciodată, n-a-ndrăznit
să strige la strămoșii noștri;

ne-a fost teamă rău de tot
să nu ne audă și-apoi
să ne bage-n seamă:
asta ne mai lipsește, să
ne afle locul exact și
să ne facă cu mâna!

invitaţii ediției

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

GHIOCUL DE CRISTAL

Curcubeu cu flori de maci
frunze veștede paiete și scarabei
pe un venerabil car al magilor și al morții!
- Sprijinită de scara sorții
își resfirase Estrella, fustele,
cochetă pretindea a fi
reîncarnata madame Lenormand!
 - ehei! dă în ghioc de cristal soldaților rătăciți
pe cărările înșelătoare ale lunii,
 pisicilor aristocrate ce merg agățate
de pintenii rusului.
Se opri mătăhălos Gabellin
tartorul satrapilor,
duhnind a mahorcă și anarhie,
peregrin evadat de la alienați;
- prin lume dădea interviuri
prezicând ploaie cu foc
și război psihologic
zicea el:
 - sunt trimise semne din cer
să împiedice împărăţire peste pământ
a îngerilor căzuți, deghizați!
- iarba dracului îi atârna pe-o ureche;
- zi-mi Papeso ceva...
 despre sufletul meu pereche,
despre marea resetare, cryptomonede,
război și despre puhoaie ce se băjenesc!
- se revarsă levantul
prin aortele europei
soarele justiția
și luna plină în pești, își dau mâna
în mocirla destinelor damnate!
auuu!!!
- cu cei doi raci
casa Domului cade
răpusă de fulgere îndoliate,
 își fac de cap caii stelelor, scăpați din frâuri!
pacea e dusă în pârjolite pustiuri!
carul funebru cu pandealienii,
sualienii, zelenskienii și putin
își află repaos
în groapa Marianelor.

invitaţii ediției

Nae Stancu

Supapa vieții

Ca vieții să îi ardă intens torța
Corpului meu, nu îi sunt necesare:
Alcool, tutun, femei atrăgătoare…
Dar îi dau cu forța.

Fezabilitate

Cu facturile noi, pentru curent,
Adio iluminat feeric
Ne rămâne să facem inerent
Ce se face pe întuneric.

Repoziționare

Când îmi vine dor de muncă,
Mi-amintesc o cugetare,
Simplă, clară și adâncă:
,,Munca e pentru tractoare.’’

îndemnuri

Mihaela Bujor

Psalm iubirii

Fluturi încălțați cu sandale de flori
Se strâng de prin rouă să guste din zori,
În dimineața în care Dumnezeu a pus pace
Pe pământ, acolo unde mierea se coace.
Soarele-nsetat se-adapă din ape curate,
Lumina cea caldă prin vene răzbate.
Iarba-ngenunchează spre Cer și se roagă
Să rămână verde, vie-o lume-ntreagă.
Făpturi pământești și cerești se-adună
Într-un dans al firii, căruia-mpreună
I-au compus pe loc melodia sfântă.
Doamne, lasă-ne-acolo unde iubirea mai cântă!

Înmugurire

Azi zâmbesc...și știu de ce...
În pieptul meu nu mai viețuiește orice.
Îmi simt inima, și, după atâta timp
Trăiesc cu ea în alt anotimp
În care, în fiece zi răsare soarele
Și doar dimineți curate cară izvoarele.
E-albastru pe sus și pe jos e verde,
Pământul, acum, pe cuvânt mă crede
Că florile cu miros de rai
Cheamă îngerii-fluturi să cânte la nai
Dorurile stelelor ce au căzut
Luându-și dorințele în necunoscut,
Acolo, de unde tu ai răsărit
Pentru mine, celestule înmugurit,
Care pe altar reavăn, de flori, mă ridici...
Te simt...mă iubești...ești aici...

Când ochii mei căutau

Toate rădăcinile de crin le-am strâns
În bulgărul de lut pe care-am plâns
Când ochii mei căutau în orice gând
Ce răscolea trăirile-mi, pe rând.
Parfumate stele au răsărit din ele...
Eu mi-aștern trupul pe calde zorele,
Pregătită să trăiesc...și te aștept...
Sub mine, lutul din crini îmi răspunde în piept
Și mă strânge...dar, iată, ai venit!
Mi-e sânul de mirosul tău primenit.

invitații ediției

Victor Panduru

TUDOR VLADIMIRESCU VECHIL DE JUDECĂȚI

În iunie 2014 dr. în drept Iosif Fridman-Nicolescu, după un studiu al istoriei profesiei de avocat, în mod surprinzător pentru mulți, îl includea în galeria marilor avocați ai neamului nostru și pe Tudor Vladimirescu, care ca vechil de judecăți apărase interesele multora în litigii legate de proprietăți sau drepturi personale, ajunse în fața dregătoriilor fanariote sau Divanului domnesc.

Legat sufletește de frământările oamenilor din rândurile cărora se ridicase, convins fiind că o vreme fără dreptate este un deșert și un îngheț în același timp, a profesat o avocatură *de facto* sub forma vechilului de judecăți (noțiunea de advocat apărând în timpul organizării profesiei de către Al.Ioan Cuza), ca unu care știa multe din pravilele, cutumele și rânduielile vremii.Om al timpului său a contribuit din plin la afirmarea crezului că doar prin hotărâri date de judecători cu teamă de pedeapsă în caz de nerespectare a legilor, viața românească a începutului de secol 19 se putea primeni de multe mentalități și nelegiuiri, care ignorau faptul că omul este creație divină și în fața legii toți muritorii sunt egali.

Plecând de la cele scrise de Iosif Fridman-Nicolescu, cucerit de subiect, mi-am impus, de bună voie cum se spune, o aprofundare a subiectului și, din scrierile găsite, mi-am format convingerea că Tudor Vladimirescu n-a fost un jelbar. A întreprins, fără îndoială, în mod real activități de apărare a intereselor unora, prin mijloacele specifice vechililor de judecăți, care lucrau în mare măsură asemenea avocaților de azi.

După ce învățase carte, în casa boierului aromân Ioniță Glogoveanu din Craiova, să ajungă administrator de moșii și averi, vătaf de plai sau hotarnic, dar și pentru însușireaunor limbi străine, a fost apărător iscusit al multora mai ales în gâlceve de proprietate. Cunoștea foarte bine pravilele, dreptul obișnuielnic, știința legiuirilor legate de averi și nu degeaba a ajuns să pledeze în judecăți chiar în fața divanurilor domnești de la București sau Craiova, adunările mari de boieri cărora li se încredințase dregătoria judecării cauzelorlegate de pământuri, păduri, moșii sau alte neînțelegeri între oameni.

Mulți locuitori din Mehedinți sau Gorj au tranșat cu ajutorul lui Tudor litigii de hotărnicii, împărțeli și vecinătăți ale moșiilor boierești cu delnițele megieșilor moșneni. Numirea ca vătaf de plai la Cloșani în 1806, huzmet în care a stat până în 1820, sau intrarea în rândul pandurilor, armată cu obligații semipermanente, cu care a participat la războiul dintre pravoslavnica împărăție a rușilor și Înalta Poartă, purtat între anii 1806 - 1812, în care datorită meritelor militare a fost decorat de imperialii ruși cu *Ordinul de cavalerie* și *Ordinul Vladimir,* nu l-au

împiedecat să continuie reprezentarea pe bază de împuternicire a multora în fața dregătoriilor cu atribuții jurisdicționale.

Între 14 iunie – 26 decembrie1814 a mers chiar la Viena, mandatat de Nicolae Glogoveanu fiul boierului Ioniță Glogoveanu, să lichideze moștenirea soției lui decedată acolo și să-i aducă în țară fetița, avută cu ea, îndatorire pe care o săvârșește cu multe laude, rezultat la care ar fi ajuns greu dacă n-ar fi avut cunoștiințe de limbă germană, după cum au crezut mulți.

Tudor Vladimirescu, ca vechil de judecăți a ajuns de laudă și când a contribuit la soluționare jalbelor pentru despăgubirile cerute de mulți gospodari din Mehedinți sau Gorj jefuiți la începutul anului 1815 de garnizoana otomană de la Ada-Kaleh, care îi prădase și gospodăria sa din Cerneți, văduvită de bucate și bunuri.

La vechilul de judecăți Tudor Vladimirescu au apelat cu izbânzi și moșnenii din Podenii Mehedințului, când hotarele delnițelor le-au fost încălcate de stăpânirea austriacă dintre noiembrie 1789 – iulie 1791 și cu ajutorul lui au reușit să fie respectate vechile grănițuiri.

Când avea de-aface cu mitarnicii care înțesau toate organele de jurisdicție fanariote, de fiecare dată, se prăbușea în dezamăgiri greu de trăit, văzând că aproape nici o judecată nu se făcea fără dare de havaieturi, care nu duceau la altceva decât la sluțirea dreptății și cum, înainte de orice, era un om al acesteia, a fost preocupat prin tot ce putea întreprinde să fie alungați din huzmeturi cei care în interes personal siluiau interese legitime ale multor nevoiți să ia calea judecăților.

S-au crucit mulți, ce om al dreptății era, când cu toate că i s-a cerut să țină seama de ajutorul în viață dat de boierul Ioniță Glogoveanu, n-a abandonat aceeași moșneni din Podenii Mehedințuluicarel-au rugat să-i apere ca vechil de judecăți în pricina pornită de boier pentru hotărnicia moșiei lui cu pământurile lor. Numai că, procesul avea de trecut mai întâi, bariera miilor de dosare aflate în așteptare, pe care boierii divaniți nu se osteneau să le soluționeze, unele, așa cum se știa, dosite de peste jumătate de secol.

În romanul său „Pandurul" după o lungă documentare înainte de scriere, Bucura Dumbravă pe numele său adevărat Fanny Seculici scriitoarea slovacă naturalizată romăncă încă de la cinci ani, mult timp trăită în anturajul reginei Elisabeta, alias Carmen Sylva, împărtășind aceleași preocupări literare precum ale Maiestății Sale, descrie prin ce a trecut Tudor Vladimirescu până să facă posibilă judecata gâlcevei dintre Ioniță Glogoveanu și moșnenii din Podenii Mehedințului.

Mai întâi, Tudor Vladimirescu a fost nevoit să meargă la egumenul Ilarion al Mânăstirii Dealu,cu rugămintea să meargă la Constantin Samurcaș, vornicul curții lui vodă Alexandru Șuțu, pentru mijlocirea începerii judecății.Numai că vornicul la rândul lui și-a dat seama că fără ajutorul Cavalerului de Pini, agentul Rusiei la București nu avea nicio o șansă. Agentul,într-adevăr, a mijlocit începerea judecății, dar, spre dezamăgirea lui Tudor Vladimirescu, doar în schimbul multor plocoane pentru el și cei doisprezece boieri divaniți, care după primirea lor, au catadicsit să înceapă cercetarea pricinii Glogovenu contra podenilor, dosită amar de vreme.

(**Va urma**)

invitații ediției

Silvia Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

Pasiune

Îmi lansezi dintre aștri intuiții albastre,
Le adun siderată în fluide buchete,
Flori de piatră sclipesc, prin caverne sihastre
Desenate de tine, în culori desuete.

Îmi șoptești în silabe, la ureche poeme,
Presărându-mi în păr praf din Calea Lactee,
Construim ecuații, inventăm teoreme,
Tu Bărbat transformat într-un vis de Femeie.

Din pocalul lui Venus, bem cu sete nocturnă,
Stropi de rouă-ndulcită, cu ambrozie sfântă,
Îmbătat de iubire stingi lumina diurnă
Cu suflarea fierbinte, ce in suflet îmi cântă.

Epopeea Durerii

Geana zorilor confuză, se apleacă peste vale,
Înnecând salcâmii candizi în parfum de neuitare,
Greierii treziti respiră stropi de rouă amestecată,
Cu dulceața de lumină, de pe lira fermecată.

Plânge visul în surdină, dezgropând durerea grea,
Din cavouri abisale, unde moare câte-o stea.
Plâng salcâmii pe la margini, de zăvoaie și poteci,
Clocotește pârâiașul, răscolind șuvoaie reci.

Mă cufund în a ei vrajă, cu teroarea mea, cu tot,
Port pe umeri lumi ucise, acuzată de complot.
Vina mea o scrie Timpul, tipărită-n Cartea Vieții,
Mă urmează ca blestemul și-n candoarea dimineții.

Sub povara ei amară, mă împiedic secerată,
Cerul bolovani aruncă, peste moartea-mi lapidată.
Norii, lacrimi de cenușă, pe durerea mea revarsă,
Ziua crunt agonizează, în lumina ei nearsă.

invitaţii ediției

Loreta Din

Trimis de lună

Am stins lumina să adorm,
Dar gândul nu-mi dă tihnă,
Îmi plimb privirea pe pereți
Și caut o lumină.

În fața geamului e-un pom,
Când adieri, frunzele-i bat,
Lumina lunii pe pereți,
Par siluete ce se zbat.

Și raze fine, printre frunze,
Lumina ajunge pe perete,
Creează chipuri ce se șterg
Și iar și iar figuri incerte.

La colțuri chipuri își fac loc,
Tresar și inima-mi se strânge,
Privesc din nou și te zăresc,
Ești tu... Reconstruit din umbre.

Zâmbind cu ochii luminați,
Mă uit frumos spre tine,
Făcându-mi semn să nu mă mișc,
Îmi spui că ești cu mine.

Se pare vântul s-a oprit,
Îmi ești trimis de lună,
Din umbre încă îmi zâmbești
Spunându-mi: „Noapte bună!"

Ecoul dragostei

Precum castelul din nisip
Iubirea-i dărâmat.
Plecând tăcut în urma ta,
Tristețe ai lăsat.

Și întrebări și tânguieli
Și vise spulberate,
Eram pe punctul de a striga...
Doamne, fă-mi Tu dreptate!

Dar ce dreptate căutam,
Nicicând n-ai intuit,
Când tu plecai, eu suferеam,
Ce mult te-am mai iubit.

Mă țineai aproape, strâns,
Și-mi căutai privirea...
Eu te priveam mărturisind,
Îmi declaram iubirea.

Dar ochii tăi nu-nțelegeau,
Ce-ți transmiteau ai mei.
Și ca în mare te-avântai,
Atunci tu sigur nu vedeai
Ce lacrimi triste ascund în ei.

Tu ai tăcut, eu am tăcut,
Și-am mers pe drumuri noi,
Am regretat, ai regretat,
Iubirea pură dintre noi.

Ecoul dragostei de-atunci
De ne spunea... Vorbiți!
Și-acum în ochii ne-am fi privit,
La fel de fericiți.

Reapărut din amintiri

Tu n-ai făcut decât s-aprinzi
O flacără de dor uitată,
Reapărut din amintiri,
Cu-aceeași inimă curată.

Flacăra-mi atinge corpul,
Sânii-mi sunt de dor aprinși,
Le simt căldura și mă arde,
Aș vrea s-o stingi, să mă cuprinzi.

Trimite-mi ploaie de săruturi,
Și în cascadă, mângâieri
De-ai să vezi că tot mă arde,
Să revii cu vechi plăceri.

Mă arde fața, îmi ard ochii,
Îmi arde gura... S-a uscat.
Cuprinsă-n flacăra iubirii,
Eu te aștept... Tu n-ai uitat.

consacraţii

Puşa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeș

Mintea subconștientă?

Te simți obosit și brusc devii sincer și foarte creativ. Mintea înregistrează respingerea drept durere. Iluzia progresului te motivează, nu-i așa? Orice acțiune întreprinzi are nevoie de o motivație altruistă. Inconștientul tău este cel care știe și decide primul, ca atare ai grijă cu ce informații îl hrănești. Relațiile interumane sunt mai benefice pentru a ta sănătate decât sportul. Ți s-a întâmplat vreodată să simți că, pur șisimplu ziua de azi s-a împrăștiat în multiple bucăți?! Cât de des simți că ai o zi minunată pe de-a-ntregul, așa din senin? Este o regulă sau o excepție? Află că nu e deloc așa, din senin! Totul are o cauză! Cauza are un efect și efectul devine cauză..... Cauza se numește vibrația emisă de gândurile, sentimentele și faptele tale. Cele mai frumoase lucruri din viața ta nu pot fi văzute sau atinse, ci doar simțite din inimă!

Ești ocupat să ai, nu să fii? Ai nevoie să fii, înainte să poți face și să faci, înainte să poți avea. Oare gândesc sau doar am iluzia că gândesc? Cine îmi determină comportamentul? Mintea subconștientă? O celulă din tine, ești tu în miniatură, cu inteligență proprie. Cu ajutorul creierului te activezi pentru a seta o nouă vibrație în corpul tău, vibrație care îți cauzează acțiunea, ceea ce implică faptul că mintea este dependentă de modul de funcționare al creierului. Ai gânduri despre gândurile tale pentru că ești om.... Gândești faptul că gândești, conștiența ta reflectă despre sine, ceea ce e de bine – creierul tău are această abilitate. Există credințele tale, acele tipare de gândire care îți determină comportamentele automate. Sunt acele idei fixate în subconștientul minții tale care îți formează păreri despre orice. Dacă nu cunoști, nu judeca. Când judeci pe cineva, ajungi să experimentezi același gen de faptă luată în colimatoriul tău. Decide orice, cu mare ușurință! (Va urma)

CONSTANCE

invitaţii ediției

Radu-Nicolae Dobrescu

MEANDRE

− Spuneai că eşti de la Dunăre, îl abordă Linte într-o zi de la începutul lui aprilie.

− Da, de la Brăila, răspunse Niki, privind în jur, la copăceii plantaţi din loc în loc, printre mesele grădinii de vară a restaurantului. «A venit primăvara, bine de tot !»

Vorbele colegului Linte îl aduseră din nou la realitatea discuţiei.

− Eu m-am născut în Bucureşti, dar familia mea este tot de la Dunăre. Bunicul din partea lui tata a fost primar la Vâlcov, când Basarabia a fost a noastră, între cele două războaie. Familia noastră a fost acolo de când se ştia, se ocupa cu pescuitul, cu negustoria…

− Şi bunica, mama lui mama, avea doi fraţi care aveau ceva afaceri pe acolo. La Ismail, dacă nu mă înşel.

− Ismail e departe de Vâlcov şi e oraş mare… Dar să revin. Cum îţi spuneam, bunicul era primar acolo, la Vâlcov. Noi, românii, nu eram prea mulţi, dar lipovenii – ştii cine-s ăştia, dacă eşti din Brăila – îl respectau pe bunicul şi nu au avut nimic împotrivă să le fie primar. Ei bine, tot ce-ţi voi povesti poate face subiectul unui roman, dar eu voi fi scurt… Hai, mai şi mănâncă, că ţi se răceşte friptura şi e păcat! De mâncare să nu-ţi baţi joc niciodată, că e dată de Cel de Sus…

Niki nu răspunse, preocupat să-i asculte îndemnul.

− La sfârşitul primului război, bunicul era flăcău, avea vreo douăzeci şi doi de ani. Încă nu se însurase, dar era în vorbă cu bunica… Ei, dar nu asta-i povestea. Bunicul mai avea un frate. Era mult mai mic, cu vreo şapte, opt ani mai mic. Ajuta pe la prăvălie, acolo pe cheiul Dunării, dar nu prea-l trăgea sufletul la treabă. Şi când au început tulburările, cu bolşevicii, ce-i vine acestui frate mai mic al lui bunicu', Mişa ? Nici una, nici două, într-o bună zi pleacă cu unii îmbrăcaţi militar.

Niki se oprise din nou din mâncat. Ridicase paharul deasupra mesei, dar – prins de povestirea colegului său – îl lăsă la loc. Linte observă mişcarea şi zâmbi. Continuă:

− O vreme, l-au aşteptat să se întoarcă, dar Mişa n-a mai dat niciun semn de viaţă. Toţi au crezut că a murit în vreo luptă, că el nu avea de unde să ştie cum să se descurce, că nu făcuse armata. Atâta doar că mai pusese mâna pe arma de vânătoare a lui tată-său, când mergeau după raţe şi gâşte pe baltă…Şi anii au trecut şi într-o zi vine un lipovean de-al nostru care plecase şi el cam odată cu Mişa. Intră în prăvălie, dă bineţe şi se aşează pe un scaun lângă tejghea. «Aşa-i că nu mă mai ştiţi?» Bunicii, care se ocupau de negustoria lor, au încuviinţat muţeşte. «Eu sunt de-ai lui Anastasie atamanul… Am plecat cu bolşevicii, odată cu Mişa al dumneavoastră… Aprig *muj*[1] Mişa ! A fost rănit de două ori, dar nu s-a dat înapoi de la nimic… Când am fugit eu de la ei, acu' vreo săptămână, l-au făcut *starşîi*, adică *majur*. Este mereu, nedezlipit de co-misar. » După asta n-au mai avut nicio ştire despre Mişa. Nimic!

(1muj – bărbat (în limba rusă)

(Va urma)

invitaţii ediţiei

AlexandruBucescu

Omul şef

În toate graiurile pământului, unul din cele mai îndrăgite cuvinte este cel de „şef". Lumea n-ar putea exista fără şefi. Oamenii ar bezmetici ca albinele fără matcă. Cum nu există cioban fără bâtă, soldat fără puşcă, foc fără fum, cămilă fără cocoaşe şi zestre fără nevastă, nu există oameni fără şefi.

Iisus a spus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor". Eu, însă, vă spun: dacă se vor aduna doi sau trei oameni, unul dintre ei va fi şef.

Omul este inoculat cu „virusul şefului" din copilărie. El vede că în familie există un şef, numit cocoş, adică cel care cântă în casă şi ia toate hotărârile majore. Uneori găina uzurpă acest loc, ceea ce nu schimbă cu nimic contextul problemei. Copilul realizează că, având de partea lui pe şef, poate face orice pofteşte. Această lecţie n-o va uita toată viaţa şi o va aplica cu succes mai târziu.

Orice şef este conştient de puterea lui. Aşa cum pentru cicloane, cutremure şi orice alte calamităţi există scări valorice şi şefii au o scară ierarhică. Oricât de jos s-ar afla pe aceasta, şeful ştie că el este centrul în jurul căruia gravitează subalternii săi.

Dacă vrei să încurci circulaţia într-o intersecţie, plasează acolo un agent care să o dirijeze. De fluierul şi mişcarea mâinii lui ascultă toată suflarea. Poţi să fii academician, laureat Nobel, inventatorul maşinii timpului, omul invizibil etc., dacă ţii volanul în mână, el este Dumnezeul tău. Vă asigur că nici Napoleon în faţa invincibilei sale armate nu era mai mândru ca el.

Când Dumnezeu l-a făcut pe om din pământ, pentru şef a ales un lut special. Vă mai aduceţi aminte că, în Tabelul lui Mendeleev, există grupa lantanidelor sau a pământurilor rare? Cred dă din aceste rarităţi a fost plămădit şeful.

În orice caz, el nu este la fel ca muritorii de rând. Şeful nuoboseşte, pe şef nu-l doare burta, pe şef nu-l stropesc maşinile cândplouă, şeful nu transpiră şi câte altele.

Şi câţi şefi avem, Doamne! Dar ne obişnuim cu ei cum ne obişnuim cu o mâncărime într-un loc unde nu te poţi scărpina. Dar ce te faci când ai şef o femeie. Dacă este tânără şi, pe o scară a frumuseţii de la 1 la 10, se situează în jur de 14, e un adevărat cataclism. Dacă eşti femeie, ai da-o prin maşina de tocat, dacă eşti bărbat, mai bine mureai când aveai capul cât nuca.

Să nu credeţi că şeful este o invenţie a vremurilor noastre. Acum două mii de ani: „Între apostoli s-a iscat o ceartă ca să ştie care dintre ei avea să fie socotit cel mai mare" (Evanghelia lui Luca). Deci o duzină de oameni, ce practicau doctrina smereniei şi umilinţei sub păstorirea lui Iisus, se gândeau care dintre ei va fi şef.

Una din cele şapte coline ale Romei, este Muntele Capitolin, pe care se află Capitoliul, o veche cetăţuie ce adăpostea templul lui Jupiter, însemnul puterii.

Stânca Tarpeiană este o parte a Muntelui Capitolin, de unde se aruncau osândiţii la moarte. Se spune că cei numiţi în funcţii înalte, din acele vremuri, erau atenţionaţi că de la Capitoliu la Stânca Tarpeiană este un singur pas. Cu alte cuvinte, triumful este vecin cu căderea. Atenţionare pentru şefi!

Se spune că şefii, ca de altfel toţi oamenii, sunt nemulţumiţi de averea lor, dar de inteligenţă nu s-a plâns niciunul. Că, vorba românului: dacă prostia ar durea, s-ar opri circulaţia de mulţimea oamenilor tăvălindu-se pe jos de durere. Vai de agenţii de circulaţie la o asemenea degringoladă! Evident, de cei care nu s-ar tăvăli şi ei.

În încheiere vă spun o învăţătură a unui anonim (evident subaltern): „Să nu-ţi doreşti moartea şefului, să-l faci să şi-o dorească singur".

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul V - Nr. 2 (23) 2022 **ISSN 2601 - 3851**

Preşedintele L.S.R. Filiala Argeş

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

- Adrian MITROI-pag.1
- Gheorghe MOHOR-pag. 2
- Vasile GHIȚESCU -pag. 3
- Theodor DAMIAN- pag.4
- Christine Bernadette ROUSSEAU –pag.5
- Vasile MUNTEANU -pag.7
- Nicolae BRANIȘTE -pag.9
- Constantin Teodor CRAIFALEANU -pag. 10
- Simona VASILESCU -pag. 11
- Alexandru OPREA - pag. 12
- Liliana NANU -pag. 13
- Ion ALEXANDRU-DÂMBOVNIC -pag 13
- Ramona ENACHE -pag. 15
- Traian TĂBÂRCEA-pag.16
- Marian Teodor POPESCU-pag. 17
- Lavinia VIERU-pag. 18
- Ovidiu Ștefan CIUCĂ -pag. 18
- Dorina MOISE-pag.19
- Mihai MOISE-pag.19
- Marius IONESCU -pag. 20
- Marina PANTAZI- pag. 20
- Sofia BOȚU- pag. 20
- Gelu UNGUREANU-pag.21
- Maria GIURGIU-pag.22
- Nae STANCU- pag. 22
- Mihaela BUJOR-pag. 23
- Victor PANDURU-pag.23
- Silvia GIURGIU-pag.24
- Loreta DIN –pag.25
- Pușa CHIRIȚĂ -pag. 26
- Radu Nicolae DOBRESCU-pag.26
- Alexandru BUCESCU-pag.27
- Cuprins-pag 28

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- TEHNOREDACTARE şi concepţie grafică coperte şi interior revistă **- CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

Adresa redacţiei:Centrul Cultural

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges.

wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți:cris.onofre@yahoo.com

Picturi pe frunză realizate de
Liliana Nanu

,,Coroana literaturii este poezia.’’
William Somerset Maugham

,,Dans prin stropi de lumină’’
Lavinia Elena Vieru